

ဝန်ရင်း

Read on the move

လေ့ကျင့်ကျွမ်းကျင်

အလွမ်းသင့်တမျက်နှာ

အခန်း(၁)

ကားမောင်းနေရင်း ဒေါသတွေက ရှေ့ကပြေးနေသလို ခံစားလာမိတယ်။ရည်းစားကွဲတယ်ဆိုတာ သူ့အတွက်ဘာဆန်းလို့ လဲ..။သူမနဲ့ ကျမှဘာဖြစ်လို့ အသည်းကွဲဝေဒနာနဲ့ နင့်နေခဲ့တာလဲ..။

“တောက်..”

ချစ်သူရည်းစားခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးနှင့် သူ့ဘေးမှာ မိန်းမလှလေးတွေ ဒုနဲ့ ဒေး..။သူမလောက်မလှတာတွေ ၊ သူမထက်လှတာတွေ အရည်အချင်းကောင်းများ စွာကို ပြန်စစ်ကြည့်ဦးမလား..။ သူ့ထားခဲ့သမျှ ရည်းစားတွေထဲမှာ ဘယ်ရည်းစားကို အချစ်ဆုံးလဲလို့ မေးရင်တောင် ရွေးရခက်လိမ့်မည်။

ခုတော့ အားလုံးသော ပျော်စရာတွေက သူမထံမှ ‘ဆောရီး’ လုပ်သွားသည့် နှုတ်ထွက်ခြင်းတစ်ရပ်မှာ ပဲ ပျောက်ရှုပျက်စီးကုန်၏ ။

သူမကို သူ့ဘယ်လောက်ချစ်မိခဲ့သလဲဆိုတာ နောက်ကျစွာ သိခဲ့ရသည့်နောက်..။

.....It Feels Like nobody ever knew me until you knew me

..... Feels like nobody ever loved me until you loved me

.....Feels like nobody ever touched me until you touched me

Baby nobody, nobody, until you..

သူ့ဒေါသတွေက ရှိုင်း(န်)ဝေါ(ဒ်)ရဲ့ Until You သီချင်းကြောင့် ရှားမီး ခဲရဲရဲ လေတိုက်သွားသကဲ့သို့ နာကျင်မှုတွေပါ အပိုဆောင်းလေသည်။ ။
ထို့ကြောင့် ဒါဟာ ဖုန်းခေါ်နေသည့် အသံပါလားဆိုတာလည်း သတိမရ။

သူမနဲ့ မတွေ့ခင်ထိ သူ့ဘဝက လေနှင့်ရာလွင့်နေခဲ့တာ အကောင်း။
အချစ်ဆိုတာလည်း ရည်းစားနဲ့ ကွဲလို့ အသည်းကွဲတယ်ဆိုရင်တောင်
နောက်တစ်ယောက်မရခင်အထိ အသက်တစ်အောင့်ရယ်..။သူမနဲ့ တွေ့
တော့ သူ့အတွက် အရာရာက သူမ..။လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်းဟာ အတိ
တိကို သတိရခြင်းဘဲဖြစ်ကာ သူ့အတွက် မနေ့တစ်နေ့က အဖြစ်တွေက
ပစ္စုပ္ပန်မက အတိတ်မကျမို့ ဘယ်လိုရာသီဖြစ်နိုင်သလဲ..။

‘မ’ ကို သူကစတွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ သူမက သူ့ကို တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်
သည်။ ။ ထို့ပြင် သူ့ကို သဘောကျပြီး ချဉ်းကပ်ဖူးကြတော့ တစ်ချို့မိန်းက
လေးတွေကို သူက ချောလွန်းလို့ ‘မ’ တိတ်ဆိတ်စွာ ချောင်းမြောင်းငေး
မောခဲ့တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ ‘မ’ ဘက်က အမြင်မတော်သော မြင်ကွ
င်းမျိုးနှင့် သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တာဖြစ်ကာ ‘မ’ ရဲ့ အမြင်မတော်ကူညီခြင်းကိုသူ
ကလည်း ကျေးဇူးတင်ဖွယ်မဖြစ်ခဲ့သော ထိုနေ့က..။

“ ယူ သိပ်ကို မျက်နှာပြောင်လွန်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား..”

“ မထင်ဘူး..”

“ သင်တန်းတွေမှာ ရှိသမျှ မိန်းကလေးတွေ ယူနဲ့ လွတ်ကင်းတာ ကျ
န်သေးရဲ့ လား..”

“ ကျန်ဦးမယ်ထင်တာပဲ..”

“ တောက်”

စားသောက်ဆိုင်ထဲက စားပွဲတစ်လုံးမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စီ ခြံ

ရံလျက် နွေယုဆိုသော မိန်းမလှလေးနဲ့ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေခဲ့ကြ သည်။ ။

သူမ၏ တက်ခေါက်သံနှင့် တလက်လက် စူးရဲလာသည့် မျက်လုံး တွေကြောင့် ဒီပြဿနာကြီးထွားတော့မှာ ကို သိလိုက်သည်။ သူ့ထင်သ ည့်အတိုင်း သူမရှေ့မှာ ရှိနေသည့် နာနတ်သီးမစ်ရှိတ်တွေက သူ့ရင်ဘ တ်ကို ဖျန်းကနဲပြေးမှန်၏။ ။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် သိပ်မထူးခြားသော သူ့ရဲ့ အဝါရောင်အပါး သား ထရယ်လ်ဂျင်းနီရုပ်က ကိုးသောင်းတိတိတန်ဖိုးရှိနေသော သူမက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ..။

ပြုံးနေပေမယ့် တင်းခနဲအံ့ကြိတ်လိုက်သည့် သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း သူမဆီမှာ စူးစိုက်နေခဲ့ပေမယ့် လက်က သူမနဲ့ ထပ်တူတုံ့ပြန်ဖို့ သူ့သောက်လက်စ အအေးဖန်ခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျှ င်..။

“ မိန်းကလေးတွေ ဒီလိုပြဿနာကို အအေးနဲ့ ပက်ပြီး ဖြေရှင်းတာ ခေတ်စတိုင်လ်လို့ မြင်နေပုံပဲနော်..”

ကပ်လျက်စားပွဲမှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ထိုင်နေကြသော သူ့မျက် လုံးကစားလိုက်တော့ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ မြင်၏။ ။ နောက်ထပ်ဆက်တို က်ထွက်လာသည့် စကားသံကလည်း ဒီအသံပဲဖြစ်ကာ တစ်ယောက်တ ညည်းက ပြောနေမှန်းသိလျက်..။

“ စိတ်ညစ်လို့ ဆိုပြီး မုန့်တွေအဆက်မပြတ်ပါးစပ်ထဲထည့်ဝါးပြကြ တာလည်း ရှိသေးတယ်..”

နွေယုက နီရဲနေသည့် မျက်နှာနှင့် ထိုဆီဆက်ကနဲ လှည့်ကြည့်၏။ ။

သူကတော့ အားပြုကိုင် လိုက်သည့်လက်ကို ဖန်ခွက်ကခွာ၍ ဆံပင်တွေ ထဲထည့်ပြီး ဟိုသပ်ဒီသပ်..။

“ တစ်ကယ်ဆို အရမ်းကို သရုပ်ပျက်လွန်းပြီးမပြုအပ်တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ.. ”

သူမသိမသာပြီးမိကာ နွေယုကို မတုံ့ပြန်သေးခင် အချိန်မီထိန်းလိုက်နိုင်တာကို ကြံဖန်ဂုဏ်ယူရင်း ပခုံးတွန်း၏ ။ ထိုစဉ် နွေယုရဲ့ တက်ခေါက်သံကို ကြားရကာ..၊

“ တောက်.. တီချယ်ဘေးမှာ ပါနေလို့ ဒီမိန်းမ.. ”

“ ဒုန်း.. ”

နေရာမှ ဆက်ခနဲထရပ်ကာ ထိုင်ခုံကို ခြေကန်ရွှေသည် ။ ပြီးတော့ ဆလင်းဘက်ခံကို ကောက်လွယ်လိုက်ပြီး..၊

“ ယူကို ဒို့ထက်သရုပ်ပျက် သိက္ခာကျအောင်လုပ်ပြမယ် ကြည့်နေလိုက်.. ”

သူငယ်ချင်းတွေကအစ သူ့လူကိုယ့်လူ ကွဲပြားကာ တိုက်ခိုက်ရန်မူချင်သည့် အကြည့်တွေနှင့် လမ်းခွဲကြ၏ ။

ဒါပေမယ့် သူမတို့ ထွက်သွားကြတာနှင့် သူတို့ အုပ်စုရယ်သံတွေ ထွက်လာကြကာ..၊

“ မင်းအင်္ကျီ တစ်ထည်ဆုံးသွားရင်လည်း ခံလိုက်တော့ ပါဝါ..၊ ဟိုနှစ်ယောက် မင်းဘက်ကပင့် သွားတာနဲ့ သူတော်တော်တင်းသွားတာနော်.. ”

“ ဟုတ်ပက္ခာ..နေပါဝါ ဆိုတဲ့ အတိုင်း ကံကတော့ တော်တော်ကိုစူးရောက်ပါတယ်၊ ရည်းစားနှစ်ယောက်ပြိုင်ထားပြီး တစ်ချိန်တည်းနှစ်

ယောက်စလုံး ဖြတ်လိုက်တာတောင် လုံးဝရှေ့ခံမရှိလိုက်ဘူး..”

“ မရှိတဲ့ အပြင် ဖေးမစာနာစွာ ထောက်ခံမဲပေးသွားတဲ့ လူတောင် ပေါ်လာသေးတယ်..”

“ ဟုတ်တယ်..ပြောချင်တာက အဲဒါ၊ နေပါဦးဟ အဲ့တစ်ယောက်ဘယ်သူလဲ..”

“ မသိဘူး.. တီချယ်သန့်နဲ့ ထိုင်နေတာပဲ၊ လှတော့ တော်တော်လှတယ်..”

အားလုံးသည် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဝေဖန်ရယ်မောသံတွေပဲဖြစ်ကာ ထိုနေ့က ထိုနေရာမှာ လည်း ‘မ’ ကို သူ စိတ်ဝင်တစားမဖြစ်ခဲ့သေး..။

သူ့ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေက ‘မ’ ရဲ့ ထူးခြားသည့် တစ်ချို့တစ်လေသော အယူအဆလေးတွေမှ စ၍ ..။

“ မောင် တကယ်ပြောနေတာဆိုရင် လင်းလင်းကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီး သားနော်..”

“ ဘာကိုဆုံးဖြတ်တာလဲ..”

အင်းယားကန်စပ်မှာ ခြေတစ်ဖက်နောက်ပြန်လှမ်း၍ အံ့ကြိတ်နေသည့် သူမကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၍ မေးခွန်းပြန်ထုတ်မိ၏ ။

ထိုနေ့က ရာသီဥတုကတော့ သာယာပါသည် ။ မသာယာတာက သူနဲ့ လင်းလင်းမြတ်မောင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတို့ ညှိနှိုင်းမရနိုင်သည့် ပြဿနာပဲ ဖြစ်၏ ။

ထိုနေရာအနီးတဝိုက်လေးမှာ ပဲ ဖိနပ်ပြတ်သောကြောင့် ခရီးဖင့်နေသည့် ‘မ’ က ရှိနေခဲ့သဖြင့် သူနဲ့ ‘မ’ တို့ ရဲ့ ဒုတိယမိတ္တူဆုံခြင်းဆိုရင်လ

ညှိုး မမှား...။

“ လင်းလင်းက ချစ်သူအားကိုးနဲ့ မိဘစီစဉ်မယ့်လူကိုငြင်းပြီး မိဘရင်ခွင်ထဲကနေအပြီး ထွက်လာခဲ့တာ..”

“ မင်းရဲ့ အပြီးစွန့်စားခြင်းက ကိုယ်ပါမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်းကြိုတွေးရမှာ ..”

“ ဘာ..”

“ ခုမင်းက ဆင်းလာပေမယ့် ကိုယ်အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး..”

“ ဘဝလက်တွဲဖော်ကိုရွေးတာပဲမောင်.. မောင့်မှာ ဘာမှ မရှိတာလင်းလင်းအစကတည်းက သိပြီးသား၊ လင်းလင်းကတောင် စွန့်စားရဲတယ်ဆိုရင်..”

“ ကိုယ်အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားချင်ဘူး လင်းလင်း၊ ချစ်သူဖြစ်ကြတာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပလန်တစ်ခါ တည်းပါရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ထားခဲ့တာချစ်သူတွေအများကြီးပဲ..”

“ ဪ..ဪ..”

“ မင်းသိပါတယ်..”

ပြောနေရင်း ခုံတန်းကိုမှီ၍ ကျောမှီပေါ်မှ လက်တစ်ဖက်ဆန့်တင်ထားလိုက်ကာ..၊

“ ကိုယ် ဘယ်လိုလူမှန်းမသိဘဲ မင်းကအားကိုးရဲပေမယ့် ကိုယ့်အပြင် နောက်ထပ်ဘဝတစ်ခုကို တာဝန်ယူနိုင်ဖို့ ကိုယ့်ဘက်က မသေချာဘူး..”

“ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ.. မောင်..မောင် ဒီလောက်ထိပြောထွက်တယ်ဟု

တ်လား..”

“ စကားတစ်ခွန်းလွယ်လွယ်လေးပြောပြီး မင်းဘဝကို မဖျက်ဆီးချင်လို့..”

“ ရတယ်လေ..မောင်က ‘ ဆောရီး’ လုပ်ပေမယ့် လင်းလင်းကတော့ အဆုံးစွန်ထိ မျှော်လင့်ချင် သေးတယ်၊ လင်းလင်းမောင့်ရှေ့မှာ ပဲ ဒီကန်ထဲကိုခုန်ချမယ်၊ မောင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်ဘူးဆိုရင် လင်းလင်းကို မောင် ဆင်းမကယ်နဲ့ တော့..”

“ ဒါ ဆိုရင်တော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မင်းရဲ့ ဘဝကို မင်းဘာသာ ရေတိမ်နစ်အောင်လုပ်လိုက်တာပဲ၊ မင်းမျှော်လင့်ခဲ့တာကိုရော၊ ကိုယ်ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲဆိုတာရော ဘာမှ ကိုယ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မင်းကို စေတနာနဲ့ ပြောချင်တာက ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်လိုက်ပါ..”

“ လုံးဝ မပြန်ဘူး..”

သူမရေထဲကို တကယ်ခုန်ချသည် ။ သူဆယ်လိုက်တာနဲ့ သူမအတွက် ဘယ်လိုသတ်မှတ်ချက် ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိနေသဖြင့် သူဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်၏ ။

ညာဘက်ပါးစောင်မှာ ဖိကပ်ဝါးနေသည့် ပီကယ်ကို ဘယ်ဘက်ကို လျှာလွှဲပို့လိုက်ပေမယ့် သူ့ခြေတွေလက်တွေက တုပ်တုပ်မှ မလှုပ်..။

ရေပြင်ပေါ်မှာ သူမ ငုတ်ချီပေါ်ချီဖြစ်နေတာကို အေးဆေးကြည့်နေလိုက်ရင်း သူမအတွက် သူ တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်နေမိသလား၊ သူမစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခိုင်းထားသည့်ကိစ္စရပ်အပေါ်မှာ ပြေးလွှားရွေးချယ်နေမိသလား..။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့အပြင်ပန်း ဟန်ဆောင်မှုနဲ့ တည်ငြိမ်နေပြီး ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေခဲ့သလား..။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်မိသည်။ ။

လူတိုင်း ကိုယ့်အသက်ကိုတော့ နှမြောကြသည်။ ။ သူမက မနှမြောဘူးဆိုရင် ကြားဝင်နှမြောပေးဖို့ လိုလို့ လား..။

မေးဖျားတို့ ခပ်ဖိဖိလှုပ်ခတ်ရင်း သူပြုံးလိုက်မိသလား၊ အံ့ကြိတ်လိုက်တာလားမသိ..။ ဒါပေမယ့် သူ့ရှေ့ကို လူတွေစုရုံးလိုက် လာပြီး သေချာပေါက်စွပ်စွဲကြလေသည်။ ။

“ မင်းအကြံအောင်သွားလို့ မင်းကပြုံးနေတာလား..”

“ တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ ကောင်..”

“ ကျုပ်လည်း လှမ်းမြင်တယ်၊ သူတမင်ခုန်ချခိုင်းတာ..”

“ ဟိုမှာ နစ်နေတာကို မဆယ်ဘဲနဲ့ အေးဆေးကို ထိုင်ကြည့်နေတာဗျာ၊ အံ့ပါရဲ့ ..။”

“ သူ့ကြောင့် ကောင်မလေး ကံကောင်းလို့ မသေတယ်၊ ဟေ့ကောင်ထစမ်း..”

သူ့အကျိုးရင်ဘတ်စကို တစ်ယောက်က ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး ဘေးက လူနှစ်ယောက်က နီးရာ လက်နက်တစ်ခုခုရှာ၏။ ။

နောက်ထပ်ရှိနေသည့် လူတွေကလည်း သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ကြမှာ လား၊ ဝိုင်းရိုက်ကြမလို့ လား၊ အားလုံးက အဆင်သင့်ရှိနေကြလျက်..

၊

“ ဒီအရွယ် မိန်းကလေးကို တမင်ခုန်ချခိုင်းရအောင် သူက မှော်ဆရာမှ မဟုတ်ဘဲရှင်..”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ညာဘက်ဘေး မလှမ်းမကမ်းမှ လူ

တွေဘက်ကို ရင်ဆိုင်ရပ်ရင်း..၊

“ သူခိုင်းတိုင်း လိုက်ခုန်ချတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အသက်ကို သေမှာ မကြောက်တဲ့ အတွက် ရူးနေလို့ နေမှာ ပေါ့..”

“ မင်းက ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြောနေတာလဲ၊ ဟိုကောင်မလေးက သူ့ပြဿနာတစ်ခုခုကို ဖြေရှင်းမရတော့ ဒီလို လုပ်သွားတာ၊ ဒီကောင်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီးတော့..”

“ ပြဿနာတစ်ခုခုဆိုတာဘာလဲ.. ရှင်တို့ သိလို့ လား..”

မဆီမဆိုင် ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ‘မ’ က ရဲရဲဝင့်ဝင့် ဖြေရှင်းသွားခဲ့သည် ။ လင်းလင်းကို ရေထဲကဆယ်ထားကြသဖြင့် သူမလည်း သတိရနေပြီဖြစ်သည် ။

‘မ’ ရဲ့ စကားကြောင့် အားလုံးတွေဝေသွားကြသည် ။ လင်းလင်းဘက်ကို မသိမသာလှမ်းကြည့်လိုက်ကြတာ၊ တစ်ချို့က သိသိသာသာ လှည့်ကြည့်၏ ။

လင်းလင်း ဘာမှ မဖြေရှင်းတော့ဘဲ နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ အထိ ‘မ’ ကစိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေခဲ့ပြီး..၊

“ မိန်းမသားချင်း မစာနာလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စတွေက ကာယကံရှင်တွေသာ အသိဆုံး၊ သူတို့ ချင်းဘဲ ရှင်းသင့်ပါတယ်”

“ ဒါပေမယ့် အသက်တစ်ချောင်းက သူ့ရှေ့မှာ ..”

“ အဲ့ဒီအသက်တစ်ချောင်းက သူ့အသက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှင်တို့ နဲ့ လည်း မဆိုင်ဘူး၊ ရေထဲကို သူ့ဆန္ဒနဲ့ သူ ဆင်းသွားတဲ့ အတွက် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေပဲသိကြတာ..”

ဝိုင်းဝန်းထိုးနှက်ကြမလား၊ တုတ်တွေခဲတွေနဲ့ ဝိုင်းထုကြမလား၊ သူကတော့ ထိုအန္တရာယ်တွေကနေ လွတ်မြောက်သွားခဲ့၏။ ။

“ သူဝင်မကယ်လည်း မင်းဒီလူတွေ ဝိုင်းထိုးတာခံရလောက်အောင် မတုံးပါဘူး ပါဝါရာ၊ အအေး ဆိုင်မှာ ဖြစ်တုန်းကလို နွေယုကို မင်းပြန်ပက်မလို့ ကိုင်လိုက်ပြီးမှ အသာလေးပြန်လွှတ်ပြီး မလိမ်မိုးမလိမ္မာ ရုပ်လေးနဲ့ နေလိုက်တာမို့လား..”

သူငယ်ချင်းတွေက တန်းခနဲတွေးသည် ။ သူ့စိတ် သူ့လက် မြန်တာတွေကို သိနေပြီးသားမို့ ထိုနေ့က ရင်ဘတ်မှာ လာကိုင်သည့်လက်ကို သူဖျက်ခနဲဖမ်းဆုပ်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းကိုပဲ သူတို့ မြင်ကြသလိုလို..။

“ ပါဝါ..သူ့ကို မင်း ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူးလား၊ နှစ်ခါတောင်ရှိပြီကို..”

“ မပြောလိုက်ရဘူး၊ လူတွေ ကျွတ်တန်းဝင်သွားတာနဲ့ သူလည်း ထွက်သွားတာပဲ..”

“ အဲ့ဒါ ဘာလဲ..”

“ မသိဘူးလေ..”

သူတစ်ကယ်မသိသည့်ကိစ္စပါ။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ လက်မခံ..။

“ ဒါတိုက်ဆိုင်တာ သိပ်မဖြစ်နိုင်ဘူး..”

“ ဟုတ်တယ်..လမ်းဟောင်းတွေကိုဖယ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး ချဉ်းကပ်နည်း သုံးသွားတာ..”

“ မင်းတို့ အဲ့လိုထင်လား၊ ငါကတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ လုံးဝ အတိအကျ..”

သူမ မာယာသုံးသွားတာမဟုတ်မှန်း စိတ်က ခံစားမိနေသည်။ ။ ပခုံး တစ်ဖက်စီကနေ ရင်ဘတ်ပေါ်ကျနေသော ဆံနွယ်တစ်ချို့ကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် သူမဆံပင်အရှည်ဆုံးက ကျောလယ်လောက်ရှိလိမ့်မည်။

အဖြောင့်တစ်ဝက် အကောက်တစ်ဝက်နှင့် ဆံပင်ပုံကလှသည်။ ။ ထို့ပြင် ကကြီးပုံ နဖူးပြေပြေ လေးက မဟာဆန်အောင် လှနေသဖြင့် သူမအလှက မရိုင်းမယဉ်လေး..။

မျက်ခုံးတန်းထူထူလေးတွေက ထင်းနေပြီး သွယ်၍ အဖျားရှူးသွား တာမျိုးတော့ မဟုတ်။ မျက် တောင်ကော့လေးတွေနဲ့ မျက်မှောက်ကုတ် လိုက်တိုင်း ကြည့်လို့ ကောင်း၏။ ။

ခေတ်ဆန်ဆန် မြန်မာဝတ်စုံနှင့် အရှိုက်အဝန်းလေးတွေက ကောက် ကြောင်းဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံလေးလိုပင်..။

“လူလှတော့ အရုပ်လို၊ အရုပ်လှတော့ လူလို” တဲ့ ..၊ သူ့အလှမှာ ငါနွံ နှစ်နေပြီ..”

“ ဆွဲမနှုတ်နဲ့ သေလိုက်တော့..”

နောက်ထပ် ‘မ’ ကို တွေ့ဖို့ သူ ကြိုးစားရသည့်အလှည့်ကို ရောက်ခဲ့ သည်။ ။ တစ်ခါမောလာတိုင်း ညည်းညူနေသဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေက မေတ္တာထားရှာ၏။ ။

“ တီချယ်..တီချယ် ခဏလေးပါ..”

ဆရာမ ဒေါ်ယဉ်ယဉ်သန့်ကို ချဉ်းကပ်ပြီး ‘မ’ ရဲ့ အကြောင်းကို မေး ရတာ လည်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်း..။

“ သူက လှသလောက် သူ့စိတ်ကိုက ထူးဆန်းတယ်၊ ငါမင်းတို့ ကို မျက်စိနောက်လွန်းလို့ သာ ပြောပြရမှာ ၊ သူ့ကို ဟိုလိုဒီလို နှောက်ယှက်ဖို့

တော့ မဟုတ်ဘူး နော်..”

‘မ’ ရဲ့ နာမည်ကအစ၊ သူမမှာ စိတ်ဝေဒနာရှင်မိခင်ကြီးရှိခဲ့ပြီး ဆုံးသွားတာ မကြာသေးကြောင်း သိခဲ့ရ၏။

ထို့ပြင် အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာတစ်ခုနှင့် နိုင်ငံခြားကို အပြီးတိုင်ထွက်သွားသည့် ညီမရင်း တစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့သည်။ ‘မ’ရဲ့ ခံစားချက်တွေ ရှင်သန်နေခဲ့တာ ထိုညီမ အလိမ္မာကြောင့်လို့ လည်း ဆို၏။

“ ဆိုဆုံးမ မလွယ်တဲ့ ညီမပေါ့၊ သူ့ညီမကြောင့် သူ့စိတ်တွေမာကြောလာတယ်ပဲ ပြောရမလား၊ မင်းမင်းက အစတုန်းက နူးနူးညံ့ညံ့လေးရယ်၊ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလွန်းလို့ ပြောသင့်တာလောက်တော့ ပြောပါဟယ်လို့ တီချယ်တို့ တောင် တိုက်တွန်းယူရတယ်..”

‘မ’ အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာတွေနဲ့ ဖြစ်သည်။

“ သူ့ကို လူတော်တော်များများက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးထုဘက်က မရပ်တည်ရကောင်းလားလို့ ပုတ်ခတ်ကဲ့ရဲ့ ကြတယ်၊ တစ်ချို့ကတော့ ‘ မိဘအုပ်ထိန်းမှုနဲ့ ကြီးလာတာ မဟုတ်သလိုပဲ ‘ဥ’ တစ်လုံးဘဝနေမှာ ပေါ့’ စသဖြင့်ပေါ့ကွာ၊ အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကြတာ၊ တကယ်တော့ သူ ဒီလိုတွေဖြစ်လာတာ သူ့ညီမလေးကြောင့်တဲ့ ..”

‘မ’ အကြောင်းတွေ သူ့အများကြီး သိခဲ့ရသည်။ ။ ခုကျတော့ ဘယ်သူ့ကြောင့် သူ့အသည်းကို ခွဲ ရက်တာလဲ..။

မျက်လုံးမကောင်းဘူးဆိုတဲ့ ‘အဖေ’ ကြောင့်လား၊ စင်ကာပူကို အပြီးထွက်သွားတဲ့ ညီမက ပြန် လာပြီး ဒီကောင်ကို မကြိုက်ရဘူးလို့ ပြောလိုက်လို့ လား..။

ဘာကြောင့်လဲ..။

“တောက်..”

နောက်ထပ် တက်ခေါက်မိကာ စတီယာရင်ကို လက်သီးနဲ့ ထုပစ်မိသည်။ ‘မ’ ကို သူမေးရမှ ဖြစ်မည်။ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မည်ဆိုတော့ သူကတော့ သူဌေးမဟုတ်လို့ လား..။

မီးပွိုင့်ဖြတ်မိသဖြင့် ကွေ့တက်လာသည့် ကားတစ်စီးနဲ့ ချိတ်မိတော့မလို့ သိသိလေး..။

“တီ....”

ဟွန်းသံရှည်တစ်ချက်ဆွဲကာ ကွေ့တက်သည့်ကားထဲက ခေါင်းတစ်လုံးထွက် လာပြီး ကျကျနန ဆဲသွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ဘာတွေဖြစ်နေနေ သူဂရုမစိုက်မိပေ။ ကားမောင်းရင်း ‘မ’ ဆီကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

စိတ်တွေက ပစ္စပျန်ဆီ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ဒေါသက ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေခွေးအိုးကြီးကဲ့သို့..။

“ဟဲလို..ဟဲလို.’မ’ ဖုန်းကိုင်ဦးကွာ၊ နောက်ထပ်ဆယ်မိနစ်စောင့်လို့မှ ထပ်ခေါ်မရရင် ‘မ’ဆီကို ကျွန်တော် လာပြီ..”

အသံမက်ဆွေချ်ချန်ထားခဲ့ပြီး တက်ခေါက်လိုက်သဖြင့် မက်ဆွေချ်ထဲမှာ အလုံးစုံပါသွားနိုင်၏။ ထိုအခါ ‘မ’ ရဲ့ ဒေါသတွေကို သတိတရဖြစ်လာခဲ့မိသည်။

“တို့ ကို ဒေါသတွေလာပြမနေနဲ့ အပါ.. မင်း ဒေါသကြောင့် တို့ ကကြောက်လန့်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တို့ ဆုံးဖြတ်သင့်တဲ့ ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ မင်းဆီမှာ ခွင့်တောင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ အသိပေးတာ..”

“ဘာမှ ထပ်မမေးနဲ့ ရှင်းပြလေ မင်းအတွက် မကောင်းလေဆိုတော့

မင်း မသိတာ အကောင်းဆုံးပဲ” တဲ့ ..။

“ ဟွန်း..”

ကားကို ‘မ’ ရဲ့ အိမ်ဘက်ကို ဆွဲကွေ့ပစ်လိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရွဲ့ပစ်မိသည် ပြီးတော့ နားကျပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်မိကာ..

မရဘူး ‘မ’ ခင်ဗျားခွင့်တောင်းတောင်း မတောင်းတောင်း ခင်ဗျားကို ဘယ်ကောင်နဲ့ မှ လက်ထပ်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး..။

* * *

အခန်း(၂)

“ တောက်..”

သော့တန်းလန်းနှင့် ကြိုဆိုနေသည့် ခြံတံခါးကြီးကိုကြည့်ကာ ဒေါသကို ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရမှန်း မသိ..။ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း လေးခါတိတိခေါ်နေပေမယ့် လုံးဝမကိုင်..။

သူ ဇွဲမလျှော့ဘဲ ခြံရှေ့က အုတ်ခုံလေးမှာ ထိုင်သည် ။ ပြီးတော့ ကားနားပြန်သွားကာ နောက်ပြန်မှီနေခဲ့၏ ။ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်လိုက်နာရီကြည့်လိုက်..။

နောက်ထပ်ပြီး ဖုန်းခေါ်တာလည်း ဘယ်နှစ်ခါမှန်းတောင် မသိတော့ပေ..။

‘မ’ တကယ်ဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်တာလား..။

တကယ်ရင်ဆိုင်နေရပေမယ့် တကယ့်အဖြစ်လို့ လက်မခံနိုင်၊ ‘မ’ ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို သူလေးစားခဲ့သည် ။ ‘ မ ’ ရဲ့ အချစ်ကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်နေခဲ့၏ ။

“ မင်း တို့ ကို မေ့လိုက်တော့အပါ..။ ချစ်တိုင်းမညားကြဘူးဆိုတာ ငါတို့ လက်ခံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်”

လို့ ‘မ’ ပြောခဲ့တုန်းက ဒါဟာ ချစ်သူတိုင်းဖြစ်တတ်ကြတဲ့ အဆင်မပြေမှု တစ်ခုတစ်လေလို့ သာ ထင်ခဲ့သည် ။

ဒါကိုဖြေရှင်းရင် ပြီးသွားမှာ ပဲလို့ တွက်ခဲ့တာလည်း သူ့အမှားသာ..။

‘ မ ’ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ ပြောင်းလဲသွားတာလဲ..။ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်မှ အဆင်ပြေနိုင်မည့် အခက်အခဲက ဘယ်လို အခက်အခဲမျိုးလဲ..။

အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်လာသည် ။ ‘မ’ ကပြန်ရောက်မလာခဲ့ပေ။ ဒီအိမ်လေးမှာ ‘မ’ နဲ့ သူမရဲ့ အဖေနှစ်ယောက်ပဲ နေကြသည် ။

နှစ်ယောက်စလုံး ညနေ နေဝင်ချိန်အထိ မရှိကြတာ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနဲ့ လဲ..။

သူ့စိတ်ကူးတွေက ဖုန်းသံကြောင့် ပျက်ရကာ..။

“ ပြော.. ”

“ ပါဝါ.. မင်းဘယ်မှာ လဲ.. ”

“ ဘာလုပ်မလို့ လဲ၊ မင်းကား ညကျလာပို့ပေးမယ်.. ”

“ ဟာကွာ.. မဟုတ်ပါဘူး၊ ကားက ဒီနေ့ လုံးဝဖရီးရွေ့လို့ ရတယ်၊ မင်းဘိုးတော်ကြီးဆီက ဖုန်းမလာဘူးလား.. ”

“ ဘာလို့ လာရမှာ လဲ.. ငါနဲ့ လိုင်းပြတ်နေတာ ကြာပြီ.. ”

“ အေး.. အဲ့ဒါ ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်က ရသွားလဲမသိဘူး၊ ခုနကပဲ မင့်ဖုန်းနံပါတ်တောင်းလို့ .. ”

“ ပေးလိုက်ရောလား.. ”

“ မပေးလို့ ရမလားကွ..မင်းနဲ့ ငါ အတူရှိနေတာသိတယ်လို့ တန်းခနဲ ပြောချလိုက်တာ.. ”

“ ကျွတ်.. ”

“ အဲဒါ မင်း ငှါကို ကျိုင်ပူမှာ စိုးလို့ ကြိုပြောထားတာ၊ မင်း ကြာလည်း ကြာပြီပဲကွာ အဆင်ပြေအောင်နေလိုက်ပါတော့..”

“ မင်း အသာနေစမ်းပါ.. ဒါပဲလား..”

“ ဟာ ..နေဦး၊ မင်းအခုဘယ်မှာ လဲ..”

“ ဘယ်မှာ ဖြစ်ဖြစ်..”

ပြောပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်သည် ။ နောက်ထပ် ဘာဖုန်းမှ ထပ်မလာ အောင် ကဒ်ထုတ်ထားလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိသော်လည်း ..၊

“ ကျွတ်..”

ဖုန်းမြည်နေတာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စုတ်သပ်မိသည် ။ ပြောချင် တာက တစ်ယောက်၊ ပြောရဖို့ ဖြစ်လာတာကတစ်ယောက်..၊

ဖုန်းကို ဒီတိုင်းကြည့်နေပြီး နောက်ထပ်ပြန်ခေါ်တော့မှ ကိုင်လိုက်မိ ကာ..၊

“ ဟလို..”

“ အပါ.. မင်းတမင်မကိုင်ဘဲ နေတာမို့လား..”

“ ကျွန်တော် ပြန်မလာဘူး..”

“ အေး.. သိတယ်၊ မင်းဒါပဲပြောမယ်ဆိုတာ သိပြီးသား၊ အခု ကိုကို မောင်က မင်းပြန်လာမယ်ဆိုရင် မင်းစိတ်တိုင်းကျ အားလုံးဖြစ်စေရမ ယ်လို့ ပြောခိုင်းတယ်..”

“ ဘယ်သူက ဘာဖြစ်ချင်ပါတယ် ပြောမိလို့ အလဲအလှယ်တွေလာ လုပ်နေတာလဲ..”

“ အပါရာ.. မင်းတော်တော်ခက်ပါလား..”

“ ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်ချခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခုလို ထွက်လာခဲ့တာလည်း ဖေကြီးဆီက အပေးအယူစကားတွေကြားလာရမှာ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ မပါဘူး..”

“ အေးလေ..အဲ့ဒါတွေ ငါတို့ အားလုံးသိတယ်၊ သူပြောချင်တာ ကလည်း မပြေလည်မှုတွေကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ ..”

“ ဖြေရှင်းပေးဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ အစကတည်းက ရှုပ်လာမှာ တွေကို သိနေလို့ ကျွန်တော် သတိပေးခဲ့တယ်၊ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်ပြီးမှ ဖြေမယ် ရှင်းမယ်နဲ့ ဘာလုပ်မှာ လဲ..”

တစ်သက်လုံးကောင်းရာကောင်းကြောင်း နေ လာပြီးမှ ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်သည် ။ အသက်ငယ်ငယ်ချောချောလှလှလေးမို့ မက်မောမိပါသည် ဆိုရင်တောင် နားလည်ပေးလို့ ရသေးသည် ။

ခုတော့ ကိုယ်နဲ့ သက်တူရွယ်တူဖြစ်သည့်အပြင် ဒီမိန်းမကြီးမှာ သားသမီးတွေ ကြီးကောင့်ကြီးမား လက်ငုတ်လက်ရင်းနှင့်..။

“ မင်း ဒီလောက်ဆန္ဒပြရရင် တော်ရောပေါ့ အပါ ၊ ကိုကိုမောင်ဘက်ကလည်း မင်းကို ဒီထက်ပိုပြီး လိုက်လျောစရာ မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေဖြစ်ဖြစ် လူငယ်တွေဖြစ်ဖြစ် ဆုံးဖြတ်ချက်မှားခဲ့သည် ဖြစ်စေ မှန်သည် ဖြစ်စေ ဖြစ်ပြီးသွားရင် ပြန်ဖက်ဖို့ မသင့်တဲ့ အရာ..”

“ အဲ့ဒါကိုပဲ ကျွန်တော်ပြောတာ၊ ဖေကြီးက သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်တော်က ဖျက်ပစ်စေချင်တယ်လို့ ထင်နေတာလား..”

“ ဒါကတော့..”

“ စိတ်မဝင်စားဘူး လေးလေး ၊ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်ပြီးရင် ဘာမှ ခတ်ကြေးပဲ၊ ဖေကြီးလုပ်ခဲ့တာကိုမကြိုက်လို့ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်ခဲ့တယ် ၊ အဲဒီမှာ ပြီးသွားပြီ..”

“ မဟုတ်ဘူး အပါ ၊ အဲဒီကမှ စခဲ့တာ.. မင်းရဲ့ ဖေကြီးရင်ထဲကို မင်းဝင်ကြည့်ဦး..”

“ သူလို ကိုယ်လိုပဲ ဘာမှ မထူးဘူး..”

“ ထူးပါတယ်ကွာ.. မင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့ အဖေပါ ၊ တခြားမိဘတွေ သူတို့ သားသမီးတွေ ချစ်တာထက်..”

“ ပိုချင်ပိုမှာ ပေါ့ ၊ ‘နေမဝင်မိသားစု’ မှာ ကျွန်တော်မှ မရှိတော့ရင် မျိုးတုံးပြီကိုး ၊ အဲဒီမိန်းမကြီးက နေမဝင်အင်ပါယာကြီးကို ထိန်းသိမ်းချုပ်ကိုင်သွားမယ့်သူလို့ ပြောသံကြားဖူးပါတယ်၊ ဘာလဲ.. အသက်ကြီးပြီး သွေးခန်းခြောက်ကုန်လို့ မျိုးဆက်မထွန်းကားတော့ဘူးတဲ့ လား..”

တမင်ရွံ့မေးလိုက်မှန်း လေးလေး သိပါလိမ့်မည်။ ဒီမိန်းမကြီးက ‘သူ့သားသမီး သုံးယောက်ထက် အချစ်ပိုစရာ ရင်သွေး မမွေးချင်တော့ပါဘူး’ လို့ ပြောတာ တစ်အိမ်လုံးအသိ..။

ကလေးတွေ မျက်နှာငယ်မှာ စိုးသည် လို့ အကြောင်းပြတာတွေလည်း ပါသည် ။ နောက်ဆုံး ဆင်ခြေတစ်ခုက အသက်ကြီးမှ ကလေးမမွေးရဲတော့ပါဘူးလို့ ဆိုခဲ့၏ ။

အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် အလှတွေပြင်ပြီး သမီးတွေနဲ့အပြိုင်လင်းလက်နေတာကျတော့ ကောင်းလား။ ကိုယ့်အသက်ကို ပြန်မတွက်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကျတော့ရော ဘယ်သူက အတင်းအကျပ်ဖိအားပေးနေလို့ လဲ..။

ဖေကြီးကိုလည်း မကျေနပ်ပေ။ ဒီမိန်းမကြီးကိုတော့ မျက်နှာချင်း တောင်မဆိုင်ချင်..။

အိမ်မှာ လူကို ဟိုပြောဒီပြော နေရာတကာ ဝင်ဝင်ပါတတ်တာကအ ဆိုးဆုံး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူထွက်လာခဲ့သည်။ ထွက် လာပြီဆိုတည်း က ‘ဘုရင့်နောင်’ လို ဖောင်မဖျက်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ် ပြတ်သားခဲ့သည်။

ခုဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ဇာတိ ၊ဘယ်သူ့သားဆိုတာ မပြောမိဖို့ အထူးတလည် မျိုသိပ်နေဖို့ တောင်မလိုတော့ပေ။ မေ့ပင်အောက်ကို မ ရောက်ခဲ့ဘဲ မေ့တတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

“ အပါ..”

“ ကျွန်တော်နားထောင်နေပါတယ်..”

ပြောသံက ငေါက်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွားနိုင်တာ ကိုယ့်ဘာသာသိနေသ န်။ သူ့ကို အပါလို့ ခေါ်တာဆိုလို့ အိမ်ကလူတွေနဲ့ ‘မ’ တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ခုချိန်မှာ ‘အပါ’ ဆိုသည့် ခေါ်သံကို ‘မ’ ဆီကမဟုတ်ဘဲ ဘယ်သူခေါ်တာမှ နားဝင်မချို့နိုင်..။

“ မင်း ခဏဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာခဲ့ပါဦး၊ ကိုကိုမောင် မင်းကိုပြောစရာ တွေ ရှိနေတယ်..”

“ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှ မရှိဘူး..”

“ အေး.. မင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲ အထင်လွဲခါးသီးနေနေကွာ.. မိဘကို မင်းကြိုက်သလို တုံ့ပြန်ဆန္ဒပြလို့ ရတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်း တွေကို မပိတ်ဆို့ပါစေနဲ့ ၊ မင်းအဖေက ငါတို့ ဆွေမျိုးစုတွေထဲမှာ မျိုးရိုး

ဂုဏ်သိက္ခာအရ ဝါအကြီးဆုံး၊ အခြေအနေအဆင့်အတန်းအရ အမြင့်ဆုံး..”

ဦးသိန်းဇံက ဦးမောင်မောင်ကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သလို၊ ညီဝမ်းကွဲလည်း တော်သူဖြစ်သည်။ ‘နေမဝင်’ မိသားစု၏ မျိုးဆက်တိုင်းက သားသမီးတစ်ယောက် သို့မဟုတ် နှစ်ယောက်ထပ်ပိုခဲ့တာ မရှိပေ။

ထို့ပြင် တခြားသော ဆွေမျိုးစုတွေရဲ့ ရိုသေကြည်ညိုခံ အကြီးအကဲဆိုလည်း မမှား..။

‘နေမဝင်’ မျိုးရိုးတိုင်းက တော်ကြထက်ကြသလောက် မျိုးဆက်တိုင်းမှာ ကြီးပွားသည် ထက် ကြီးပွားအောင်မြင်အောင်သာ ကြိုးစားစိုက်ထုတ်ခဲ့တာရှိသည်။ လေလွင့်ပျက်စီးသွားတဲ့ သူဆိုတာ ရာဇဝင်မှာ မရှိခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဦးမောင်မောင်ကြီးရဲ့ သောကက အချိန်တိုင်း ဒီသားကြောင့်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့ရှာ၏။

‘မင်းအဖေရဲ့ သောကကို မင်းနားလည်ဖို့ ကြိုးစားပါ လူလေးရာ၊ နေမဝင် မိသားစုရဲ့ မျိုးဆက်ကို ဒေါ်ချစ်ချစ်က မွေးပေးလို့ လည်း မရပါဘူး၊ သူကလေး မွေးခြင်း မမွေးခြင်းက ဘာမှ အရေးမပါသလို ၊ မင်းအဖေစိတ်ပူနေတာကလည်း မင်း ဒီအတိုင်းအနာဂတ်မဲ့စွာ နေထိုင်သွားမှာကိုပဲ၊ မင်းရဲ့ အနာဂတ်က ‘နေမဝင်’ မျိုးဆက်ရဲ့ အနာဂတ်ပဲ..”

“အဲဒါတော့ မှားသွားပြီ လေးလေး၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်အနာဂတ်ကို တောင် မထိန်းကျောင်းနိုင်ဘူး ၊ ‘နေမဝင်’ မျိုးဆက်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပခုံးထမ်းရမှာ လဲ..”

“မင်းမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ၊ အခုဆွေမျိုးစုတွေထဲမှာ မင်းနဲ့ ရွယ်တူတွေ၊

မင်းထက်အသက်ကြီးတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ အများကြီးပဲ၊ များ သလောက် တော်ကြတယ် ၊ သူတို့ ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွား ရေးတွေ ၊လုပ်ငန်းတွေထူထောင်လို့ ..”

“ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး..”

“ အေး..မဝင်စားတာတွေထဲက မင်း စိတ်ဝင်စားတာတစ်ခုတစ်လေ ကို ကိုကိုမောင်က သိချင်နေတာ၊ ‘ နေမဝင်’ အိမ်တော်ကို ပြန်မလာချင် ရင်လည်း မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ နိုင်ငံခြားမှာ ဖြစ်ဖြစ်ကွာ ၊ စိတ်ဝင်စား တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုခု..”

“ လေးလေး..”

“ ဟေ..”

“ အခု ကျွန်တော့် မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အသည်းကွဲနေတယ်..”

ဦးသိန်းဇံဘက်မှ အသံတိတ်သွားသည် ။

တစ်ဖက်က အသံတိတ်နေဆဲပင်..၊

“ ဟွန်း..”

ဖုန်းကိုင်ရင်း တစ်ယောက်တည်းမဲ့ပစ်လိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ လမ် လျှောက်နေရင်း နာရီ ကြည့်ရင်းနှင့်..၊

“ အသည်းကွဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အလုပ်ကြိုးစားဖို့ ပြောနေ တာ ကျွန်တော်ဘယ်လောက်ထိ နားခါးနေမလဲ လေးလေး တွေးကြည့်.. ”

“ အဲ့ဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ ပြောပြပါလား..”

“ မလိုတော့ဘူး၊ သူကျွန်တော့်ကို လမ်းခွဲသွားပြီ..”

“ဟင်!..”

ဦးသိန်းဇံ ဘက်က သက်ပြင်းချသံကြားလိုက်ရ၏။ ပြီးမှ ..။

“ကိုယ့်ဆီ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာရင်လည်း ..”

“ချစ်တဲ့ စိတ်ကို ‘ရေအဆုံးကုန်းတစ်ဝက်’ လို့ သဘောထားရအောင် ပစ္စည်းတစ်ခုကျပျောက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ ၊ ဖေကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါ။ နေမဝင်မျိုးဆက်တွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကတော့ ဖေကြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တည်းက ကျပျောက်သွားတာ အဲ့ဒါကမှ ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်..”

“အပါ..”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် မိသားစုဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်သွားပါတယ်ဆိုရင်လည်း ဖေကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ‘သရေ’ပဲ..”

ဘာမှ ထပ်မပြောတော့အောင် သူပဲ အရင်ချပစ်လိုက်သည်။ ။

လောင်နေသည့် ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းကို အပူမငြိမ်းသေးဘဲ ဓားထမ်းတုတ်ထမ်း ငြင်းနေရတာ ရင်ဘတ်နှစ်ခြမ်းကွဲသွားနိုင်သည်။ ။

ဖေကြီးနဲ့ သူ ဘယ်သူမှားနေသလဲ..။

ဘယ်သူမှားနေနေ ဖေကြီးက သူ့ကို အပူတပြင်းအလိုရှိနေသည်။ ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သူသိသလို ဘာသာပြန်ရမည်ဆိုလျှင် နေမဝင် မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကိုယ့်ကို လေးစားရိသေကြသည့် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက လူငယ်တွေအားလုံး တော်ကြသည်။ ။ ဖေကြီးက သူ့ကို သူတို့ ထက် ပိုပြီးတော်စေချင်၏။ ။

သူ ခုလို ထင်သလိုနေ ထင်ရာလုပ်နေခြင်းအတွက် ဂုဏ်သိက္ခာဆို
သော စာအုပ်ကြီးကိုင်ပြီး ဖေကြီး ပူလောင်နေခဲ့သည်။ ။

မှ င်နီကြက်ခြေနီတွေချည်းဖြစ်နေသည့် သူ့ရဲ့ ဘဝစာမျက်နှာတိုင်း
ကို လှန်လှောစစ်ဆေးရင်း အပူတပြင်းလိုအပ်နေတာက သူ ပြန်လာဖို့ ..၊

ကားထဲဝင်ထိုင်ကာ ဖေကြီးနဲ့ သူ့အကြောင်းတွေပဲ ဆက်၍ တွေးမိ
နေ၏။ ။ ထင်သလိုလုပ်ခဲ့ကြတာ ချင်းအတူတူမှာ ဘယ်သူပိုမှားခဲ့သလဲ..၊

အမှားကြီး အမှားငယ်တွေ ခွဲခြားတည်ရှိနေတာမှန်လျှင် ဒါကို
ဖေကြီး ခွဲခြားကြည့်လိမ့်မည်။

သူသတ်မှတ်ထားတာက ခုချိန်ထိတော့ သူမမှန်၊ ကိုယ်မမှား..၊

* * *

အခန်း(၃)

“ ပါဝါ..”

သူ့မျက်နှာကို မြင်သည် နှင့် မျက်လုံးတွေစူးရဲကျဉ်းမြောင်းသွားကာ ကုတ်ချီသွားသည့် မျက်ခုံးအစုံက ထိဆက်မတက်..။

ပါဝါက မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည် ။ ရှေ့ဆက်ဝင်လာပေမယ့် မထိုင်ဘဲ သူ့ရှေ့စားပွဲမှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ မျက်နှာငုံ့ ကာ..။

“ မင်းကလား..ဆောင်းမင်းသမီးဆိုတဲ့ မိန်းမကို သိမ်းပိုက်နိုင်တာ..”

“ ပါဝါ..”

ဝေဒ ဟန်ကျပန်ကျထိုင်နေရာကနေ ဖျပ်ခနဲထရပ်လိုက်သည် ။ တစ်ချိန်လုံး တခမ်းတနားရှိနေခဲ့သည့် ခန့်ညားသော အပြုံးတွေက အံ့ဩခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ထွန်းနေလျက်..။

“ မင်း ဘယ်လိုလုပ်..”

“ ငါမေးတာကို အရင်ဖြေပါ။ ဆောင်းမင်းသမီးကို အုပ်စီးထားတဲ့ မင်းရဲ့ အထူးထူးသော လက်နက်ကွန်ချာတွေကို ပြန်သိမ်းမလား ၊ ရှေ့ဆက်တိုးမှာ လား..”

“ ဟား..မင်းကခုမှ မိုးပေါ်က ကျလာသလို ငဲ့ရှေ့ရောက် လာပြီး အာဏာတွေ ရာဇသံတွေနဲ့ ..”

ပြောနေရင်း စားပွဲနောက်ကနေ ထွက်လာ၏။ ပြီးတော့ ပါဝါရှေ့မှ ရပ်လိုက်ကာ..။

“ မင်းမင်း နဲ့ မင်းဘယ်လို ပတ်သက်နေတာလဲ..”

“ တစ်လောကလုံး ထိခွင့်နမ်းခွင့်မရှိတဲ့ ပန်းဟာ ဆောင်းမင်းသမီး ဆိုတဲ့ မိန်းမပဲ..”

“ ဘာ!...”

အံ့ဩသွားသလို စူးစိုက်နားထောင်သည့် အမူအရာတွေလုပ်ပြီးမှ ဝေဒက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ ။

“ပန်းဆိုရင် သူ့သဘာဝကိုက ခူးမယ့် နမ်းမယ့်သူရှိမှ ဂုဏ်မြင့်တာ ၊ ဆောင်းမင်းသမီးက နာမည်ကသာ မင်းသမီး၊ သူ့ဘဝကတော့ ရံရွေဖော် ပါကွာ..”

“ဝေဒ ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လူကသာနိုင်ငံကျော် ၊သူ့အဆင့်က ဇီးရိုးရဲ့ အောက်မှာ ပဲ..”

ဝေဒ မျက်မှောက်ကုတ်သွားသည်။ ။ ပါဝါက စိုက်ကြည့်၍ ..။

“ မင်းသူ့ကို လက်မထပ်ပါနဲ့ ..”

“ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ပါဝါ၊ ငါတို့ က ဖိတ်စာတွေပါဝေပြီးနေပြီ၊ နေပါဦး.. မင်းနဲ့ သူက ချစ်သူတွေလား ၊ဒါဆိုသူက ငါ့ကို ဘာလို့ လက်ခံလိုက်တာလဲ..”

ကိုယ့်ဘာသာ နားမလည်စွာ ရေရွတ်နေသလိုရှိကာ ပြီးမှ ဘာကိုနားလည်ရမှန်းမသိသလို ခေါင်းခါ၍ ..။

“ မဟုတ်သေးပါဘူး..ငါ့ကို မင်းမင်းက ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး..”

“ မပြောခဲ့တာက မင်းရဲ့ သိမ်းပိုက်နှုန်း ဘယ်လောက်မြန်ဆန်မြင့်မားသလဲဆိုတာနဲ့ ဆိုင်တယ်..”

“ ဒါကတော့ ငါလိုချင်တာ ငါယူနိုင်တယ်၊ ငါ့အရည်အချင်းနဲ့ ငါပဲလေ..”

“ အေး..အခုကစပြီး မင်းမှာ ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိတော့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်..အိုခေ..”

“အိုခေစရာလားကွ..၊ မင်းငါ့ကို ဘာမှ လည်း ရေရေရာရာမပြောဘူး၊ မင်္ဂလာကိစ္စစီစဉ်တယ်ဆိုတာ ငါ့တစ်ယောက်တည်း သတ်မှတ်ရက်ရွေးလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးတွေ စီစဉ်ကြတာ၊ အားလုံးလည်း သေချာနေပြီကို..”

“ ငါ အညစ်အနှမ်းတွေ ထည့်မပြောချင်တော့ဘူး ဝေဒ ၊ မင်းကလူကြီးတွေကို ဆွဲထည့်ပြီး ကိုးကားမယ်ဆိုရင် ငါကလည်း မင်းနောက်ဆုတ်သွားစေမယ့် အကိုးအကားတွေ ဆွဲထည့်ရလိမ့် မယ်၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ်အိုခေ..”

“ ပါဝါ..”

သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။ တံခါးနားရောက်တော့ အပြင်ကဝင်လာသည့် ဝေဒရဲ့ အတွင်း

ရေးမှူးမလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ၏ ။ ပါဝါ ခြေတစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်၍ ဝေဒကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည် ။

နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးနေသော ခပ်ရိရိမဲ့ပြုံးက အတွင်းရေးမှူးမလေးရဲ့ ကျောပြင်ကို ဝေ့ပဲရိုက်ခတ် သွားခဲ့လျှင်..၊

“ မင်း..”

တစ်ခုခု မေးဖို့ အလျင်စလိုထရပ်လိုက်သည့် ဝေဒမျက်နှာ ညှိမှောင်
ပျက်ကျသွား၏။ ပြီးတော့ သူ့ကို အံ့ဩသလို ကြည့်နေသည့် သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် ကိုယ့်အိန္ဒြေကို ထိန်းလိုက်ရကာ..။

“ သူဌေးအတွက် လန်ချ်မှာ ပြီးပြီ၊ ဧည့်သည် ရောက်နေတာ မသိလိုက်ဘူး..”

“ ရတယ်..”

မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဖိပွတ်ကာ စားပွဲမှာ နောက်ပြန်မှီလိုက်ပုံက လဲကျသွားတော့မယ့် အတိုင်း..။

“ နေကောင်းရဲ့ လား သူဌေး၊ ချွေးတွေစိုနေသလိုပဲ..”

“ ရတယ်..”

တစ်ရှူးကိုင်ထားသည့် သူမရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်လေးကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ပြန်တွန်းပစ်လိုက်ရင်း..။

“ အပြင်ခဏထွက်ပေး..”

သူနေရာမှာ သွားပြန်ထိုင်တော့ သူမလည်း မရှိတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူမဝင်လာတာရော၊ ပါဝါပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် လှောင်ပြိုးကိုရော ပုံရိပ်တွေ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကျန်ရစ်နေဆဲ..။

ထို့ပြင်..။

“ ငါ အညစ်အနှမ်းတွေ ထည့်မပြောချင်ဘူး..”

“ ငါကလည်း မင်းနောက်ဆုတ်သွားစေမယ့် အကိုးအကားတွေ ဆွဲထည့်ရလိမ့်မယ်..”

ဒီစကားတွေမှာ အထပ်ထပ်အဖြေရှာရင်း နားလည်ဖို့ နီးစပ် လာ

လေ၊ ချွေးပြန်ရလေ..။

သို့သော် မင်းမင်းကို သူလိုချင်၏ ။

* * *

အခန်း(၄)

“ ဟား..ဟား..”

ရယ်နေသည့် မျက်နှာက ခပ်မော့မော့နှင့် မျက်တောင်ဖျားတွေပါ မှေးစင်းနေ၏။ ထူတန်းသည့် မျက်ခုံးအစုံသည် လေးထောင့်ဆန်သော မျက်နှာနှင့် ဘယ်ရှုထောင့်ကဖြစ်ဖြစ် ကြည့်လို့ ကောင်းနေသည်။

ပြီးတော့ အမြဲတမ်း အထက်စီးဆန်သော အကြည့်နှင့် ထိုလူဟာ..။

“ လွယ်လွယ်လေးပဲ ဟေ့ကောင်.. မင်းပြောတာတွေ တကယ်ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ခု ချက်ချင်းစမ်းသပ်လို့ ရတယ်။ မင်း ဆိုင်ကယ်လ်ဘရိတ်ကြိုးပြတ်နေပြီ ၊မသေချင်ရင် လွတ်အောင်ကြိုးစား၊ သေချင်တယ်ဆိုလည်း သဘောပဲရွေ့လိုက်တော့..”

“ ဟာ..ဟေ့ကောင်..မင်း..မင်းနော်..”

“ ဒုန်း..ဒုန်း..”

မျက်လုံးထဲမှာ ပြာသွားသည် ။ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်အေးနေတာက ဘာမှ မကြားလိုက်ပေ။ သူ့ဆီပြေးဝင်လာသည် ။ ပြီးတော့ ပလက်ဖောင်း..။

ပြီးတော့ ..သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၊ လေထဲမှာ ဒါန်းစီးနေသည် ။ သူ့ဆီ တိုက်ရိုက်လွင့်လာ၏ ။

“ အား..”

“ သား..လူလေး..”

“ ဝေဒ.. ဝေဒ သတိထားလေ..”

“ သူ သတိရ လာပြီ...”

စကားသံတွေ ကြားလိုက်ရပြီး မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည် ။ ဝိုးတဝါးပုံရိပ်တွေက ချက်ချင်းပီပြင်လာသည် ။ သူ့ဘေးမှာ အဒေါ်ဖြစ်သည့် အန်တီ ယုဇနနှင့် ကုမ္ပဏီက မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ရယ်၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်ပြီးစ သူ့ရဲ့ ဇနီး ဆောင်းမင်းသမီး(ခေါ်)မင်းမင်း...။

“ သား..ဘယ်လိုနေသေးလဲ ၊ သက်တောင့်သက်သာ ရှိရဲ့ လားသား..”

“ ဟုတ်ကဲ့..လူတွေဘာလို့ စုံနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားတာ ပါ..”

သူ့အသံကြားမှ အားလုံးသက်ပြင်းချနိုင်ကြကာ..။

“ အိပ်ပျော်သွားတာပေမယ့် အင်အားနည်းနေတာနဲ့ ဖြစ်ပြီးကတည်းက မင်းထူထူထောင်ထောင်မရှိ သေးဘူးလေ ၊ အိပ်ပျော်နေတိုင်း ကယောင်ကတမ်း တွေပြောတာလည်း တအားပဲ..”

ဒေါ်ယုဇနက စိတ်ပူနေသေးသည့် မျက်နှာနှင့်..။

“ ဆရာ.. ဒီနေတော့ ဆေးရုံက ဆင်းလို့ ရပြီနော်..”

“ ဒီနေ့တော့ မဆင်းပါနဲ့ ဦး၊ ညနေစောင်းနေပြီဆိုတော့ စိတ်ချရအောင် မနက်ဖြန်မှ ဆင်းလိုက်ပါ..”

“ ဟုတ်ပါတယ် အန်တီယုဇနရယ်၊ ဒဏ်ရာတွေလည်း စိတ်မချရသေးဘူးဆိုတော့ အိမ်မှာ ဆို ကြော်နံ့လှော်နံ့တွေနဲ့ ..”

ဇေရဲထွတ်က ဒေါ်ယုဇနနဲ့ ရင်းနှီးနေသည် မို့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်

က်လိုပဲ အကြံပြုရင်း..၊

“ ဆရာ..သူ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှာ ဘာမှ တော့ ကြီးကြီးမားမား တော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး နော်..”

ဒေါက်တာ မျက်နှာပေါ်မှာ အကြည့်တွေ စုပြုံသွားကြသည် ။ ဝေဒရဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ ဘေးမှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေးထိုင်နေသည့် ဆောင်းမင်းသမီး ခေါ် မင်းမင်းဆိုသော သူလိုချင်တပ်မက်ခဲ့သည့် လှယ မင်းရုပ်လေးနှင့် သူမဆီ..။

အဖျားခတ် တွန့်ခွေနေသည့် ကျောလယ်လောက်ဆံနွယ်တို့ နှင့် နှာ တံပေါ်တာကလည်း သိသာသည် ။ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ မျက်ဝန်း၊ ခပ် သိပ်သိပ်မျက်တောင်နက်တို့ သည် ..၊

“ ကျွန်မတူက သူများ လုပ်ကြံတာ ခံလိုက်ရတာ ဆရာ..”

ဒေါ်ယုဇန ရဲ့ မျက်လုံးတွေက မင်းမင်း၏ မျက်နှာလေးဆီ ဝေ့သွား ၏ ။ ပြီးမှ ..။

မိသားစုဂုဏ်သိက္ခာသာ ထည့်မတွက်ကြေးဆိုရင် ကျွန်မ ဒီလိုကိစ္စ ကို ဘယ်လိုမှ သည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

“ မှန်တယ် ဒေါ်ယုဇန ..ပြစ်မှုမြောက်နေပြီဆိုရင် ဒါကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ဖုံးဖိဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ မသင့်ဘူး ၊ ဥပမာ ခုလိုမျိုး မိသားစုဂုဏ်သိက္ခာတွေ ၊ ငဲ့ရမယ့် အကြောင်းတွေ ဘာညာပေါ့ ၊ ကိုယ်က ဒီလိုအကြောင်းတွေနဲ့ ပြစ်မှုကို ဖုံးဖိလိုက်ပေမယ့် ကျူးလွန်တဲ့ သူကတော့ သူ့အတွက် နောက်ထပ်ကျူးလွန်ဖို့ အခွင့်အရေးရသွားတာပဲ ..”

“ ကြားရဲ့ လား လူလေး ၊ မင်းရဲ့ စကားတစ်ခွန်းပဲလိုတော့တာ၊ ခုမှ

လက်ထပ်ပြီးတယ် ၊ မင်္ဂလာဦးညမှာ မင်းလုပ်ကြံခံရတယ် ၊ဆေးရုံတက်
နေရတာ ၊ သုံးရက်ရှိပြီ ၊မင်းဒီလောက်ခံနေရတာ တောင် တရားခံဘယ်
သူလဲဆိုတာကို ခုထိ ဖုံးကွယ်နေတုန်း..”

“ အန်တီကလည်း ..”

“ မင်းကို ဘယ်သူလုပ်ကြံတာလဲဆိုတာပြော..”

မင်းမင်းကို ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က လုပ်ကြံခဲ့တာ
ပါ။ ဒါကို သတင်းအတိ အကျရပြီးသား..။

ဒါပေမယ့် ဝေဒက ဝန်မခံ..။

“ ကျွန်တော့်အလုပ်ကလည်း ပြိုင်ဘက်တွေများ တယ် ၊မိတ်ဆွေ
ယောင်ဆောင်တဲ့ ရန်သူတွေလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သိနေတဲ့ လူတ
စ်ယောက်က လုပ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ပဲ..။

“ ဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းပါးစပ်က မပြောသေးတာကလွဲရင် အား
လုံးသိကြတယ် ဝေဒ..။ ငါ့မှာ လည်း မင်းနေမကောင်းလို့ မျှိုသိပ်နေရ
တာ ၊ အဲဒါကိုပဲ တန့်န့်ခံစားနေရတာ သိရဲ့ လား ၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောချင်
တာလဲ။ သူငယ်ချင်းကိုငဲ့နေတာလား။ သူ့ကြောင့်လား..”

မင်းမင်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး တည့်တည့်ပဲ မေးဆတ်ပြလိုက်သည် ။
ဝေဒနဲ့ မင်းမင်း မျက်လုံး ချင်းဆုံသွားကြ၏ ။

ပြာလဲ့၍ စူးတောက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးထဲမှာ အန်တီပြောလိုက်
တဲ့ ‘သူ’ ဆိုတာကို သူမ သိနေသလား။ ဝေဒက မင်းမင်းကို
ကြည့်နေရင်း တွေးနေခဲ့၏ ။

မင်းမင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကတော့ တစ်စုံတစ်ရာရှိနေနိုင်သလို ထင်ရ
ပေမယ့် ဘာမှ မသိ ၊ ဘာမှ မရှိတာမျိုး ရိုးစင်းစွာရှိနေသလိုလည်း ထင်

ရလေသည်။ ။

သူတို့ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး ငြိမ်သက်နေတာကို ဒေါ်ယုဇနက အကဲခတ်ကာ..၊

“ အေးပေါ့လေ..ဘယ်သူ့ကိုငဲ့ပြီး ထိန်ချန်ထားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စခု မပေါ်လည်း နောက်တော့ပေါ်လာမှာ ပါ ၊ ဒါပေမယ့် လူလေး မင်းသိထားရမှာ က..”

“ ကျွန်တော် သိထားပါတယ် အန်တီ ၊ ခုလောလောဆယ်မှာ တော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ ၊ တွေးစရာတွေ မပေးပါနဲ့ ..”

အန်တီစေတနာကို နားလည်ပေမယ့် အန်တီဒေါသကို ပိုပြီး နားလည်နေသည် မို့ တားဆီးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ စကားတွေက ပြောပါများ လေ နက်နဲလေဖြစ်လာကာ ကြာလာလျှင် မင်းမင်း နာမည်ကိုထည့်ပြောလာသည် အထိ ပေါက်ကွဲဖို့ တွေလည်း ရှိသည် မို့..၊

“ ဒေါက်တာ ကျွန်တော့်ခါးဆစ်တွေ တအားနာနေတယ်..အဲ့ဒါ”

သူ ဆရာဝန်ဘက် လှည့်မေးလိုက်မိသည် ။ ဆရာဝန်က မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘဲ ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်၍ ..၊

“ အခု စမ်းသပ်မှုတွေလုပ်ပြီးသလောက်တော့ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မတွေ့ဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းဆိုင်ရာကိုတော့ ထပ်ပြီးမက်ဒီဆင်ချက်အပ်(ပ်) လုပ်ရဦးမယ်..”

“ ဘာဖြစ်လို့ လည်း သား၊တော်တော်လေး နေရထိုင်ရခက်နေလို့လား”

“ မသိမသာလောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် နာတယ်..”

ပေါင်ထိပ် ခါးထိပ်တွေကို ဟိုဖီဒီဖီထောက်နှိပ်ရင်း ဝေဒမျက်နှာက ရှုံ့တွတွဖြစ်နေ၏။ နဖူးမှာ လည်း ပတ်တီးနဲ့ ဖြစ်လျက် ကျောပြင်နှင့် လက်တွေမှာ လည်း အတွင်းပိုင်းမှာ ပတ်တီးတွေ စည်းထားရတာ ပြည့် နှက်နေ၏။

ဒီလောက်ထိ ထိခိုက်မိထားသည် လူနာကို ဇနီးဖြစ်သည့် သူမက နောက်နားကထိုင်ပြီး စိတ်ပူပြနေတာလား..။

ဒေါ်ယုဇန မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ သူမက မျက်တောင်ဖျားတို့ ခပ်စင်းစင်းချလျက် ဘာတွေဒီလောက်တောင် တွေး ခေါ်ငေးမောနေရတာ လဲ..။

ကိုယ့်တူကို ငွေမက်လို့ ယူခဲ့သည်။ ဒီမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ် ထားတာကို မျက်ရည် တစ်စက်မကျ၊ ပူပန်ဟန်တစ်ချက်မပြခဲ့..။

ဒီကြားထဲ ရည်းစားဆိုတဲ့ သတ္တဝါက ကိုယ့်တူလေးကို သေကြောင်းကြံခဲ့သေးသည်။ ဒီကောင်ဘယ်သူလဲ ဘယ်အရပ်က ဘယ် သူ့သားလဲ..။

သိလာရတဲ့ တစ်နေ့ ယုဇနအကြောင်းသိရမှာ ပါ။ ဒေါ်ယုဇန အံကြိတ်တွေးနေဆဲ သူ့မျက်နှာရှေ့ကို လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်လာခဲ့၏။

မြင့်မားသောအရပ်နှင့် ကော်ဖီရောင် ဖျော့ဖျော့ကုတ်အကျီကြောင့် မျက်လုံးထဲမှာ ထင်းလင်းသွားသလိုပင်။ ထို့ပြင် အတွင်းခံ ရှုပ်အကျီနီရဲ ရဲနှင့် လိုရီမျက်မှန် အုန်းခွံရောင်ရင့်ရင့်က တစ်ကိုယ်လုံးကို တင့်တယ် သွားစေ၏။

သူက ဘယ်သူလဲ..။

ဝင်လာပုံက တရင်းတနီးပေမယ့် အားလုံးက တိတ်ဆိတ်နေကြသဖြင့်

င့် ဒေါ်ယုဇန ဝေဒတို့ ဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ။

ထိုလူငယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ဝေဒ မျက်နှာ ချက်ချင်းပြေကျ သွား၏။ ။ ပြီးတော့ မနေတတ်သလို ခပ်လွဲလွဲဖြစ်သွားသေးသည်။ ။ ပြီးမှ ..၊

သူက ကျွန်တော့မိတ်ဆွေပါ..”

မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်ပြီး လူငယ် လှမ်းဝင်လာသည့် ခြေလှမ်းတွေ အတိုင်း သူ့အကြည့်တွေ ကပ်ငြိရွေ့လျားသွားခဲ့သည်။ ။ ထိုသူ အားလုံး ရှေ့ကိုရောက်လာလျှင် ဝေဒရဲ့ အကြည့်တွေက မင်းမင်းဆီ ဝေဒခနဲ ရောက်သွားခဲ့လျက်..၊

“ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး..”

“ သိတယ်လေ..အဲဒါကြောင့် ပန်းစည်းနဲ့ လာတာပေါ့၊ ကြည့်ပါဦး ငါ ကိုင်လာတာ ပန်းခွေမှ မဟုတ်တာ..”

အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြပုံကြောင့် ဇေရဲထွတ်တို့ ရော ဒေါ်ယုဇန တို့ ပါ အံ့ဩနေကြ၏။ ။

ဒေါ်ယုဇန ဟိုကြည့်ဒီကြည့် အကဲခတ်ရင်း မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ လူ ရွယ်ကို မော့ကြည့်၍ ..၊

“ သားက ဝေဒရဲ့ သူငယ်ချင်းလား..”

“ မဟုတ်ဘူး ..”

“ ဟင်!..”

ဖြေပုံက ရိုင်းတာလည်း မဟုတ် ၊ ရည်မွန်ပြေပြစ်ခြင်းလည်း နည်းပါးလျက်၊

“ အရင်းနှီးဆုံး လူတွေပါ ၊ သူဆေးရုံရောက်နေတယ်ကြားလို့ လာမေးတာ..၊

ပြောရင်း သူ့ကိုင်လာသည့် ပန်းစည်းလေးကို ဝေဒရဲ့ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ချထားလိုက်သည် ။ စားပွဲပေါ်မှာ မချဘဲ ဘယ်နှယ့်အိပ်ရာပေါ်မှာ ..၊

ဒေါ်ယုဇန ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။ သူမ ထရပ်လိုက်တာက ပန်းစည်းကို စားပွဲပေါ်ယူတင်လိုက်ဖို့ ဖြစ်ကာ သူမ ထလိုက်တာနဲ့ လူရွယ်က ထိုင်ခုံကို ခြေထောက်နဲ့ ချိတ်ဆွဲယူပြီး အေးဆေးထိုင်ချလိုက်၏ ။

သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ဝေဒက တစ်ခွန်းမှ မမေးမြန်း မပြောဆိုဘဲ ဒီအတိုင်း စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏ ။ ပြီးတော့ မင်းမင်းဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားသည် ။

“ ‘မ’ က ငါ့ချစ်သူ၊ မင်းက ‘ မ ’ ကို မတန်မရာမှန်းတယ် ဟုတ်လား.. ”

“ မင်းဘာလဲ.. ငါဘာလဲဆိုတာ မင်းနဲ့ ငါသိတယ်..”

“ ‘မ’ ကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် ထိဖို့ မပြောနဲ့ စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားနဲ့ ၊ အဲ့ဒီစိတ်ကိုပါ ဆွဲထုတ်ရိုက်ချိုးပစ်မှာ ..”

“ တစ်လောကလုံး ဘယ်ကောင်မှ ထိခွင့်နမ်းခွင့်မရှိတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ ‘ဆောင်းမင်းသမီး’ ဆိုတဲ့ မိန်းမပဲ..”

ဝေဒ နားထဲမှာ ကြားယောင်နေဆဲပင်..။ ဒီလောက်ထိ ကြိမ်းဝါးထားတဲ့ ကောင်က ဒီထိ ဝင်လာပေမယ့် မင်းမင်းကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ပါ။

ဒီလောက်ထိ ချစ်ခဲ့ကြသည် ဆိုပြီး မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်လိုက်သည် မှ လွဲ၍ လှုပ်ရှားပျက်ယွင်းသွားသည့် အမူအရာနည်းနည်းလေးမှ

မဖြစ်ခဲ့သော မင်းမင်းကိုလည်း အံ့ဩမိသည်။ ။

ဒါပေမယ့် သူ ဘာမှ ကြာကြာတွေးချိန်မရလိုက်ပေ..။

“ ဘယ်လိုလဲ..မင်းရဲ့ မင်္ဂလာဦးညလေး..”

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းပို့သတဲ့ မေတ္တာကြောင့် ငါမသေဘူး..”

“ အဟွန်း..”

မတိုမရည် ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ဖြီးထားကာ ခုထိ မျက်မှန်မချွတ် သေးလို့ မျက်လုံးတွေကို မမြင်ရပေမယ့် မတ်တပ်ရပ်ထားသည့် အပေါ် စီးကနေ ထိုစိပ်စိပ်မျက်တောင်ဖျားတို့ ကို မြင်နေရသည်။ ။

ဒေါ်ယုဇန ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ထွက်နေပြီဖြစ်ကာ တစ်ဖက်မှ ထိုင်နေကြသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်ဆီ အဖြေရှာသလို လှမ်းကြည့်မိ၏ ။

သူတို့ တွေလည်း အံ့ဩနေဆဲရှိလျက် ဇေရဲထွတ်က ဒေါ်ယုဇနကိုကြည့်ပြီး သူလည်း မသိကြောင်း မသိမသာ ပခုံးတွန့်ပြ၏။ ။

“ အဟွန်း..သားတို့ က တော်တော်ရင်းနှီးကြပုံပဲ ၊ဒါနဲ့ ဒီက ငါတူကို မင်္ဂလာဇည့်ခံပွဲတုန်းက မတွေ့မိသလိုပဲ..”

“ ကျွန်တော်မှ မလာတာ..”

ဒေါ်ယုဇန သူမ မေးသမျှကို ဒီလူရွယ်ဖြေနေပေမယ့် လှည့်မကြည့်က ရှုမစိုက်ဘဲ ဒီတိုင်း တုံ့ပြန်ဖြေနေသည့်အတွက် ရှက်လာမိ၏။ ။ သို့သော်..။

“ အန်တီ..သူက နေပါဝါ တဲ့ ..”

ဝေဒက လှိုက်လှဲမှုမရှိသော မျက်နှာနှင့်မိတ်ဆက်ပေး၏။ ။ သို့သော် ‘ ငါ့အန်တီက နာမည်ဘယ်လို ဘာညာ’ လို့ ထပ်ပါမလာသည့်အပြင်

နေပါဝါကလည်း လှည့်ကြည့်ဖော်တောင်မရ..။

ဝေဒကပဲ အဒေါ်ဖြစ်သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ..။

“ ကျွန်တော့် ဧည့်ခံပွဲတုန်းက သူ မရှိလို့ မဖိတ်လိုက်ရဘူး..”

မေးခံရတဲ့ လူက မဖြေဘဲ သူဝင်ဖြေပေးသည် ။ နေပါဝါကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝေဒ မှ လွဲ၍ ဘယ်သူမှ ရှိမနေတဲ့ အတိုင်း၊ ဝင်လာတာ ထိုင်လိုက်တာကအစ စကားပြောတာအဆုံး ဝေဒနဲ့ သာ..။

“ မင်းသိလား ဝေဒ.. မင်းရဲ့ ပွဲပျက်သွားတာ ငါမတက်လိုက်လို့ ၊ တကယ်ဆို ငါလာနိုင်မယ့်ရက်ကိုပဲ မင်းရွေးပြီးလုပ်ရမှာ နောက်ဆို မပြောမရှိနဲ့ ငါသတိပေးထားတာကို သေချာဂရုစိုက်..”

ဝေဒမျက်နှာက ပြေပြစ်ခြင်းတွေ ဖြုတ်ခနဲပျောက်ကွယ်သွား၏ ။ တင်းမာခြင်းမှာ နီးမြန်း သောကာလတွေနှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အရောင်ရင့်သွားခဲ့ပြီး..။

“ ပါဝါ.. ငါအခုဖြစ်သွားတာက..”

“ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး လေ..”

ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ အချေအတင်စကားတွေကို မင်းမင်းက စူးစိုက်နားထောင်နေခဲ့၏ ။ သူမကိုတော့ ဒေါ်ယုဇနက အကဲခတ်လေသည် ။

နေပါဝါဆိုသည့် လူငယ်ကို ဘဝင်မကျသမျှ မသိမတူတွေက ဆောင်းမင်းသမီးဆိုသော သူမထံမှာ သာ စုပြုံနေခဲ့၏ ။

နေပါဝါက လှည့်မကြည့်သလို သူမပုံစံကလည်း ထူးခြားသည့် လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိခဲ့ပေ။ ဒါကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သ

က်၍ ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်လို့ မရ..။

မသင်္ကာစရာကောင်းနေတာကလည်း နေပါဝါ ပြောသမျှစကားတွေ မှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပတ်သက်သော စေတနာစကားတစ်လုံးမှ မပါခဲ့ခြင်း ပင်..။

ထို့ကြောင့် တစ်ခုသေချာတာက ကိုယ့်တူ ဆိုင်ကယ်မှောက်ရသည့် ပြဿနာမှာ နေပါဝါက တစ်ခုခုနှင့် ပါဝင်ပတ်သက်နေရမည်။

ထို့ပြင် တစ်ခုခုကြောင့် ဝေဒလုံးပထုတ်မပြောခဲ့သော တရားခံက နေပါဝါလား..။

“ ငါက မင်းကို သူများ တွေ ဝေဖန်နေကြတဲ့ စကားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြတာပါ..”

နေပါဝါအသံက အားလုံး၏ အတွေးတွေကို ဂရုမစိုက်စွာ ထွက်လာ ခဲ့၏ ။ ပြီးတော့ ထရပ်လိုက်ကာ..။

“ မင်း ဒုက္ခရောက်နိုင်တာကို သိပေမယ့် မရှောင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါက ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ ကိစ္စ..နောက်ထပ်ပြီး..”

“ မဖြစ်သေးတာတွေကိုလည်း မင်း ခန့်မှန်းပြဖို့ မလိုဘူး ပါဝါ ကိုယ် ထင်ရာကိုယ်လုပ် ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံပဲ..”

“ ကိုယ်ထင်ရာ လုပ်ခွင့်မရှိဘဲ သူများ လုပ်လိုက်လို့ ကိုယ်ခံလိုက်ရ တာ ဆိုရင် ခံရတာ ဘယ်တန်မလဲကွ..”

“ ဒါကတော့ မှောင်ရိပ်ထဲကနေ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံတဲ့ လူကို လ က်နက်ကြီးနဲ့ ပစ်မှာ လား ၊ လက်နက်လေးနဲ့ လား လက်တို့ မေးထားလို့ မှ မရဘဲ..လက်နက်ပုန်းဆိုတာ ရှောင်ရခက်တယ်..”

“ ဟွန်း..”

နေပါဝါက ကုတ်အင်္ကျီကို တိုက်ဖယ်၍ ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်ထည့်ရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်သည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ ပစ္စည်းတစ်ချို့ လာသိမ်းနေသည့် မင်းမင်းကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ။

ထိုအခါ ဝေဒအပါအဝင် ဒေါ်ယုဇနရဲ့ အကြည့်တွေပါ မင်းမင်းထံ ရောက်သွားခဲ့၏ ။ သူမကတော့ အားလုံးသော မျက်လုံးတွေနဲ့ မဆုံဆည်းခဲ့ဘဲ..၊

“ ဒုန်း..”

“ အ..”

ဘူးမဖွင့်ရသေးသည့် အစာအိမ်ဆေးရည်ပုလင်းကြီး စားပွဲပေါ်က နေသူမခြေထောက်ပေါ် ပြုတ်ကျတာ တည့်တည့်..၊

ထိုအသံကြောင့် အခန်းထဲမှာ တိခနဲ တိတ်ကျသွားသည်။ ။ ဒေါ်ယုဇန ပြောဖို့ အတွက် အကွက်ကောင်းဆိုက်သွားခဲ့၏။ ။

“ လူနာက အသက်တောင်ပြင်းပြင်းမရှုနိုင်သေးဘူး၊ ဘယ့်နှယ့် အလန့်တကြားတွေလုပ်နေ တာလဲ မင်းမင်းရယ်..၊ သိတတ်နားလည်မှု လေးတော့ရှိမှ ပေါ့..”

“ ဟုတ်တယ်..အဲဒါပဲ..”

ဒေါ်ယုဇန ရဲ့ စကားကို ပါဝါက ထောက်ခံခြင်းနှင့်ပိတ်၏။ ။ သူ့ကို ထိစေချင်လို့ စောင်းချိတ်ပြောလိုက်ကာမှ ကိုယ့်စကားကို ပြန်နင်းလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ယုဇန ထောင်းခနဲ စိတ်တိုသွား ၏။ ။

ပါဝါက ဝေဒကိုပဲ ကြည့်နေရင်း..၊

“ ကိုယ့်အတွက် သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ဘယ်လိုညှာတာရ မလဲဆိုတာ ကိုယ်တိုင်သိမှ ဖြစ်တာ ၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအတွင်းပိုင်းတွေ မစမ်းသပ်ရသေးဘူးမို့လား၊ တော်ကြာ အတွင်းကြောဒဏ်ရာတစ်ခုခုဖြစ် သွားရင် မနေတတ်လို့ ဖြစ်ရတဲ့ နောက်တစ်မှုတိုးဦးမယ်၊ သတိပေးတာ ပါ..”

ပြီးလိုက်သည့် မဲ့ပြုံးကို အားလုံးမြင်ကြသည် ။ ဇေရဲထက်တို့ လည်း အံ့ဩနေကြ၏ ။ သူတို့ သေချာပေါက် တွေးလိုက်နိုင်တာက ဒီလူနှစ် ယောက်မှာ မပြေလည်နိုင်သော အတုံ့အလှည့်တစ်ခုခု ရှိနေနိုင်ခြင်း..။

ကာယကံရှင်ဖြစ်နေသည့် ဝေဒ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မျှိုသိပ်သည်းမ ခံနိုင်တော့သည့် မာန်မာနတွေ ရုန်းကြွလာခဲ့လျက်..၊

“ အေး..မင်းက သတိပေးဖို့ တကူးတက လာခဲ့ရတာ ဆိုတော့ ငါက တော့ ငါ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့ အတွက် ကြုံတုန်းပြောရဦးမယ်၊ မင်းလိုပဲ သ တိပေးတာပေါ့..”

လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည့် ခြေလှမ်းကို ပြန်ရုတ်ပြီး ပါဝါရပ်စောင့် နေ၏ ။

“ ငါ့မှာ အတွင်းကြောဒဏ်ရာဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း အဲ့ဒါမင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သံသယမျိုး ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ ရောက်မလာပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းနေလိုက်ပါ၊
မဟုတ်ရင် မင်းအကြီးအကျယ်နောင်တရသွားမှာ ..”

“ ဟွန်း..”

“ လက်နက်ပုန်းပဲဖြစ်ဖြစ်..ရှေ့ကဝင်လာမယ့် ဓား၊လှံ၊

လက်နက်ဖြစ်ဖြစ် မရှောင်နိုင်ရင် သေမှာ ပဲ၊ မင်း ငါ့ကို သေစေချင်ရင် သေအောင်လုပ်၊ မသေသေးဘူး ဆိုရင်တော့ ..”

“ ဟား...ဟား..ဟား..”

ပါဝါက အသံအကျယ်ကြီးမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာမော့၍ ရယ်သည် ။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသမျှ လူတွေကို လူတွေလို့ မှ ထင်သေးရဲ့ လား..၊ ပါဝါ ရယ်သံက ကျန်ရစ်လျက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ် သည့်အရိပ်ကို လိုက်ငေးပြီး ဝေဒက တက်ခေါက်သည် ။

ပြီးတော့ မျက်နှာမော့လှန်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ရုန်းကြွထူမတ်နေခဲ့သည့် တစ်ကိုယ်လုံးက အကြောအချဉ်တို့ သည် အဖျားစကနေ လွတ်ချလိုက်သည့် ကြိုးစရည်ကဲ့သို့ အခွေလိုက် ပုံကျလေသည် ။

“ တောက်..”

“ လူလေး..ဝေဒ..”

ဒေါ်ယုဇန ပျာယာခတ်သွားသည် ။ အဒေါ်ကိုတောင်ဘာမှ မပြောရကောင်းလားလို့ စိတ်တို နေတာတွေလည်း ပျောက်ကွယ်ကုန်၏ ။ တက်ခေါက်သံခပ်ဖျော့ဖျော့နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖျော့ ကျသွားသည့် ဝေဒသည် ချက်ချင်းအသက်ထွက်သွားတော့မလို ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်..။

တကယ်တော့ သူ မသေနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပါသည် ။ သတိလစ်လောက်အောင် မာန်မာနကြောင့် ထိချက်ပြင်းသွားတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်နိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်၏ ။

သူ့ဘဝကို ဒီတိုင်း စိတ်ပျက်နှုတ်ထွက်သွားလို့ မဖြစ်..၊

နေပါဝါ ဆိုတဲ့ ကောင်က ဆွေမျိုးစုတွေထဲက အင်အားအကြီးဆုံး နေမဝင် မိသားစုရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော မျိုးဆက်ပြောရမည်ဆို

သူ့ကိုအမြဲတမ်း အနိုင်ယူလာခဲ့သည့် ငယ်နိုင်..။

ဆောင်းမင်းသမီးကိုမှ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူချစ်မိခဲ့ခြင်းမှာ တော့ ငယ်နိုင်မို့ သူကြောက်လို့ ခံခဲ့ရတာ မဟုတ်ပေ..။

ဒီကောင် သက်သက် ယုတ်မာလိုက်တာ..။

ငါ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပဲ ပြီးပျောက်သွားပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက် နေပါဝါ..။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မင်းပြောသလို နောက်ထပ်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တစ်ခုခု သေရာပါဖြစ်သွားခဲ့ရင်တော့..။

ငါ့ရဲ့ ခြေတစ်ဖက်ဆုံးရင် မင်းရဲ့ ခြေတစ်ဖက် ၊ ငါ့လက်တစ်ဖက်ဆုံး ခဲ့ရင်လည်း မင်းရဲ့ လက်တစ်ဖက်ပဲ..။

အဲ့ဒါ ငါ ဝေဒရဲ့ သံမဏိဆုံးဖြတ်ချက်..။

* * *

အခန်း(၅)

“ ဟား..ဟား..ဟား..”

ရယ်သံသည် တောတောင်နံရံတွေကို ရိုက်ခတ်ပြီးမှ ပဲ့တင်မြည်ဟီး လာသလားထင်ရ လောက်အောင် ကျယ်လောင်တယ်ဆိုတာထက်ပိုသည်။ ။

အားရကျေနပ်သည် ဆိုတာနဲ့ လည်း မတူ..၊ ဝမ်းခေါင်းသံကို မကြားဘူးပေမယ့် ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးလိုက်သော ရယ်သံကို ဝမ်းခေါင်းသံကြီးလို့ပဲ ပြောရမည်ထင်၏။ ။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ခါးထောက်ရယ်နေတာ ဝေဒတစ်ယောက်တည်း.....၊

သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်နေပြီးမှ ရှေ့ဆက်ဝင်လာခဲ့ရင်း ကိုင်လာခဲ့သည့် နို့ဖန်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ကာ...၊

“ ကိုဝေ ဆေးသောက်ရအောင်..”

မင်းမင်းအသံကြားမှ သူ ဒီဘက်လှည့်လာ၏ ။
ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တိုင်း နို့တစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့် စားနေကျမို့ ခုကျတော့ လူမမာစာ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ဆေးသောက်ဖို့ မှီပဲရသော အာဟာရတစ်ခုအဖြစ် သာ...။

ရယ်လက်စနှင့် မျက်နှာကြီးက ဆေးခွက်လေးနဲ့ စားသောက်စရာဗ

နံးတစ်ခုလုံးကို မြင်ဖူးသလို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ ခေါင်းတွေ တဆက်ဆက်ညိတ်ရင်း..၊

“ဟား..ဟား..ဟား။..”

နောက်ထပ် မျက်နှာမော့ရယ်၏။ မင်းမင်းက ဗန်းကလေးကို စားပွဲ ပေါ်မှာ ချထားလိုက်ကာ..၊

“ အန်တီ ဘုရားရှိခိုးနေတယ်..ကိုဝေ..”

“ ဘာဖြစ်လဲ.. အန်တီ ဘုရားရှိခိုးရင်း ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားအောင် တမင်ရယ်ပေးလိုက်တာ ဟား..ဟား..ဟား..”

ဝေဒ ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် သဘောကျနေသလဲဆိုတာ မသိ..၊

လက်ထဲမှာ ဖုန်းကိုင်ထားလျက် သွားတွေအအေးပတ်လောက်အောင် အစွမ်းကုန်ဖွင့်ဟရယ်နေသည့်နှုတ်ခမ်းတို့ က မစေ့နိုင်..။

ရယ်ခြင်းသည် ရယ်ရှိန်သတ်လိုသော အသံအနိမ့်အမြင့်ပြောင်းလဲသွားတာလည်း မရှိ၊ တိတ်ကျသွားပြီး ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ထရယ်သည်။ ။ ရယ်လိုက်တိုင်း ဒီ အသံ..။

“ ငါ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာ ရယ်မောစရာတွေ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ ခုတော့ ကံကြမ္မာက ငါ့ကို ရယ်မောနိုင်အောင် မျက်နှာသာ ပေးနေသေးတာပဲ..ဟား..ဟား..ဟား..”

ဒီတစ်ခါရယ်မောခြင်းသည် မင်းမင်းရဲ့ မျက်နှာလေးကို တာဂတ်ဖြစ် နေစေလျက်..၊

“ ပါဝါ..ပါဝါ ..မင်းခုတော့ ငါ့ထက် အဆပေါင်းများစွာ အဖြစ်ဆိုးပြီ

ပေါ့ ၊ ဟား..ဟား..ငါက ဘဝသေခဲ့ရတယ်၊ မင်းကတော့ သက်ဆိုးမရှည် နိုင်တဲ့ ကောင်ပဲ..”

ကိုယ့်ကိုကြည့်၍ ပါဝါ့ကို ကြိမ်းမောင်းနေသဖြင့် ဒီသံသရာ ဒီရန်ငြိုး တွေ ဘယ်လောက်ထိ အားကောင်းနေမလဲဆိုတာ နာကျင်စွာ တွေးမိ၏ ။

မင်းမင်းနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ မသိမသာ စေ့ပိတ်သွားပေမယ့် သူ မ အံ့ကြိတ်လိုက်တာကို ဝေဒကလည်း နားလည်နေကာ..၊

“ ဘာလဲ..ပါဝါ့အကြောင်း ကြားလိုက်ရလို့ နာကျင်သွားတာလား..”

“ သူ့အကြောင်း ကြားရလို့ မဟုတ်ပါဘူး ၊ သူ့အကြောင်းပဲ ပြောနေ တာကိုပါ..”

“ ဪ..ငါဘဝကို လူညွန့်တုံးအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ ကောင်ကို ငါ က ကြိမ်းမောင်းနေ တယ် ဆိုပြီးတော့ ..ဟုတ်လား..ကြိမ်းမောင်းမိတာ ငါလွန်တယ်ပေါ့..”

“ ကိုဝေ..”

“ပြော..ပြော..”

နဖူးပြင်က မျက်နှာထက်ပိုကျယ်သည် ။ ထူခဲနေသည့် မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားမှာ ရှည်မျောမျော ချိုင့်ရာက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်တိုင်း သိသာအောင် ရှုံ့ တွသွားတတ်သေးသည် ။

အထူအပါးမညီသော နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက ရယ်လိုက် တိုင်း ပျောက်သွားခဲ့လျက် နှာခေါင်းက ခပ်ပွပွဖြစ်သည် ။

ကြည့်ပျော်ရှုပျော်တော့ရှိပေမယ့် တစ်ချို့တစ်လေနေရာတွေမှာ

မပြေပြစ်သော ထိုမျက်နှာက မျက်လုံးပြူးလိုက် မဲ့ရွဲသွားလိုက်မို့မြင်နေရသည့် လူအတွက် သိပ်အဆင်မပြေ..။

“ ဘာကြည့်နေတာလဲ မင်းမင်း ၊ မင်းနဲ့ မင်းကောင်ကို ငါက..”

“ မဟုတ်ဘူး .. ဘာမှ မဟုတ်တော့တာကို ခဏခဏပြန်ပြောမနေဖို့ ပဲ ကျွန်မတောင်းပန်ချင်တာ..”

“ ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ မင်းက ပြောနိုင်မှာ ပေါ့၊ ငါ့ဘဝ လူညွန့် တုံးသွားတာ မင်းအတွက် အဆင်ပြေနေတာကိုး..”

စိတ်ရှိလက်ရှိ ဆွဲခါပစ်လိုက်သဖြင့် ဆုပ်ညှစ်ခံလိုက်ရသည့် ပခုံးနှစ်ဖက်က နာကျင်သွား၏ ။ ဒါကို ဝေဒက နီးကပ်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း အံကြိတ်၏ ။

ဆောင်းမင်းသမီးဆိုသော ဂန္ထဝင်ဆန်ဆန် နာမည်ထူးနှင့်သူမ..။

သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၊သူမ၏ မျက်နှာနှင့် ဝင်းစက်နုမွတ်နေသော အသားအရည်..။

ဂန္ထဝင်ဆန်အောင် လှနေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်တတ်သည့် သူမ၏ အရည်အချင်းကြောင့်လား ထူးခြားသည့် သူမ၏ အကြည့်တွေ အပြုံးတွေက ဆွဲဆောင်တာလား..။`

ဆောင်းမင်းသမီး ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဘယ်နေရာရောက်နေနေ သူမက ထင်းနေတတ်၏ ။ ဘယ်လိုလှပါသည် ဆိုသော မိန်းမလှလေးတွေ စုဝေးနေပါစေ သူမ ထိုနေရာမှာ ခဏလေး ဖြတ်လျှောက်သွားတာနှင့် အားလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ မိန်းကလေး ..။

သူမက နေပါဝါ၏ ‘ မ ’ ဆိုသော ချစ်ရဆုံးသူဖြစ်နေခြင်းသည် သာ .

“ မင်းက ငါ့ဘဝထဲကို အကုသိုလ် အဆုပ်အခဲတွေနဲ့ ဝင်လာတဲ့ မိန်းမ၊ ငါ့ရဲ့ မနက်ဖြန်တွေကို နေလိုမီးလိုပူအောင် ငရဲပန်းပန်ပြီး ဓားသွား လှံသွားတွေနဲ့ လမ်းခင်းဝင်လာခဲ့တာ၊ မင်းကြောင့် ပါဝါဆိုတဲ့ ကောင်က ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတယ်၊ မင်းကို မြင်တိုင်း လူဖြစ်ရုံးနေရတဲ့ ငါ့ဘဝက ငရဲကျနေသလိုပဲ ..”

“ ရှင် .. ကျွန်မကို လွှတ် ..”

နာကျင်လွန်းသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ သူ့လက်တွေထဲက ဆောင့်ကန်ရုန်းကန် ထွက်လိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်ကာ ..၊

“ ကျွန်မကို လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ ရှင်ပဲ၊ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာလည်း ရှင်သိတယ်၊ ရှင်ရဲ့ ငရဲကို ရှင်ဘာသာ ဖန်တီးတာ ..”

“ ဖြန်း ..”

ပါးတစ်ဖက်မှာ ပူလောင်ကျိန်းစပ်သွားသည် ။ မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွား၏ ။ လည်ထွက်သွားသည့် မျက်နှာနောက်ကို ဆံပင်တွေ ဖွားခနဲ အုပ်ဖြာကွယ်ကျသွားခဲ့ပြီး ..၊

“ မင်း ဒီစကားမျိုး ထပ်ပြောကြည့်စမ်း .. ပြောကြည့်စမ်း မင်းမင်း ..”

နောက်ထပ် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ့မျက်နှာရှေ့ ဆွဲလှည့်ယူပြီး အညှာအတာမဲ့ ဆောင့်ခါပစ်၏ ။

မူးမိုက်နာကျင်နေဆဲမို့ မင်းမင်း ဘာစကားမှ မပြောနိုင် ..။

“ မင်းရဲ့ နေပါဝါ ငါ့ကို ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ သိလား ..”

“ ငါ့ကို ဆိုင်ကယ်မှောက်အောင်လုပ်တယ်၊ မင်းကို လက်ဖျားနဲ့ မထိရဘူးလို့ ကြိမ်းဝါးတယ်၊ ယောက်ျားချင်း စိန်ခေါ်ပြီး စီးချင်းထိုးမလား၊ ကြီးဝိုင်းထဲမှာ ယှဉ်မလား၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါကလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင့်ကောင် လုပ်သွားတာကြည့်စမ်း၊ ငါ့ .. ငါ့ဘဝကို လူစင်မမီအောင် .. တောက် ..”

ဒါတွေ အပါ လုပ်တာတွေလား ..၊

နာကျင်တာတွေတောင် အမေ့တလျှော့ဖြစ်သွားခဲ့၏ ။ မင်းမင်း တအံ့တဩ ငေးနေမိလျှင် ..၊

“ ဟွန်း .. မင်း မယုံဘူးမို့လား .. ဒါပေမယ့် အခု မင်းကို ခြေရော လက်ရော ဘာနဲ့ မှ မကျူးလွန်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ အဲ့ဒါကိုတော့ ယုံတယ်မို့လား၊ ပြောစမ်းပါ၊ မင်းကောင် ယုတ်မာလိုက်တာကိုပဲ ချန်လှပ်ပြီး မယုံနိုင်တာလို့ တစ်ခွန်းလောက်ပြောလိုက် ..”

“ မပြောဘူး .. ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ ရှင်လုပ်သမျှကိုလည်း ကျွန်မဘာမှ မတွန်းလှန်နိုင်ဘူး၊ ဒါကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ အော်ဟစ်ပြီး အနိုင်ယူနေတာလဲ၊ ရှင်ဘယ်လောက်ပဲ နာကြည်းစရာ တွေ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကျွန်မကလည်း ရှင်ပေးတဲ့ ဘဝမှာ ပဲ ကျေနပ်လက်ခံနေရတဲ့ သူ ..”

“ ဟုတ်တယ် .. လက်ခံရဦးမှာ ၊ မင်းကို ငါဒီထက် ကြီးမားတဲ့ ဒုက္ခတွေ ပေးရမယ်၊ အဲ့ဒီ ဒုက္ခတွေနဲ့ မင်းရဲ့ သတင်းကို ဟိုကောင့်နားထဲ အရောက်ပို့မယ်၊ မင်းကို ငါ အလှူကြည့်နေရသလို သူလည်း မင်းကို မရတော့ပါဘူး .. ဟွန်း ..”

စကားတွေ ရှေ့နောက်မညီညာဘဲ စိတ်နာကြည်းသလို ပြောနေခဲ့လျက် လက်တွေကို ဖြုတ်ချ၏ ။ ပြီးတော့ ခါးထောက်ရယ်ပြန်သည် ။

“ ခုလောက်ဆို မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. မင်းဒုက္ခ ငါ့ထက်ဆိုးဦးမှာ ပါဝါ။ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး၊ ငါ့ဘဝ လူဖြစ်ရုံးခဲ့ပေမယ့် မင်းဘဝကို လူညွန့်တုံးအောင် လုပ်နိုင်သေးဆိုတာ လက်တွေ့ပြမယ် ..”

မီးရေ ၁၀၀ အေ ၁ကန် မှာ ခတ်လတ်လတ် အသားရောင်က စိတ်ထွေပြားခြင်းကြောင့် ညိုညစ် မည်းမှောင်နေ၏။ ရယ်နေတာက အရူးတစ်ယောက်နဲ့ တူနေကာ မင်းမင်း စိတ်ပျက်စွာ ကျောခိုင်းလိုက်မိ၏။

“ မင်း ဘယ်သွားမလို့ လဲ ..”

ဝေဒက သူမ လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်လောလော ပြန်ဆွဲလိုက်ကာ ..။

“ မင်း ကိုယ့်ယောက်ျားနားမှာ နေရမှာ ကိုတော့ နားလည်နေရမယ် မင်းက ငါ့မိန်းမ ..”

“ အား ...”

ဒေါသမီးတောက်တို့ သည် အညှာတာမဲ့သော အနမ်းများ ဖြင့် နှိပ်စက်ဒဏ်ခတ်၏။ ထို့ပြင် ..။

“ ကိုဝေ .. ရှင် .. ရှင် .. ဟင့်အင်း ..”

“ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ။ မင်းကို မင်းယောက်ျားက ချစ်ခန်းဖွင့်နေတာ ..”

“ မလုပ်နဲ့ ..”

“ ထောက် .. ထောက် ..”

ရိုးရိုးဘလောက်စပ် ဝက်ထားသဖြင့် အတင်းအကျပ် အနိုင်ယူဗိုလ်ကျနေသော သူ့လက်ထဲမှာ အကျိုးရင်ဘတ်က ကြယ်သီးတွေ ပြုတ်ထွက်

ကုန်သည် ။

အိပ်ခန်းထဲမှာ ပေမယ့် လင်ရယ်မယားရယ် ချစ်ခင်ကြင်နာကြတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တမင်တကာ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်က အကာအကွယ်တွေကို ဖယ်ရှားပြီး အနိုင်ကျင့် သာယာချင်နေတာမို့ လက်မခံနိုင် ..။

ငါ့ယောက်ျားပါလားဆိုသည့် အသိစိတ်နဲ့ မျက်လုံးစုံမှိတ်နေလိုက်ဖို့ အကြိတ်ထားမိတာလည်း ရှက်သည့်စိတ်ကြောင့်ပျက်၏ ။

“ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုဝေ .. မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ကျွန်မကို ကြိုက်သလို နှိပ်စက်ပါ၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ ..”

“ ဒီလိုနည်းနဲ့ နှိပ်စက်ချင်အောင် မင်းရဲ့ အပါက သင်ပေးခဲ့တာပဲ .. မရဘူး ..”

မင်းမင်းရဲ့ ရှိုက်သံတွေကို နားဆင်ရင်း အကြမ်းပတမ်းထိတွေများ နှင့် ဝေဒက ကျေနပ်အားရနေ၏ ။

မင်္ဂလာခုတင်ကြီးပေါ်မှာ မင်္ဂလာမည်ဘဲ ရှိုက်သံများ နှင့် လုံးထွေးပျက်သုဉ်းခဲ့ရသည့် သူမ၏ ဘဝစာမျက်နှာတို့ သည် ဝေဒဆေးရုံက ဆင်းလာတဲ့ နေ့တည်းက ..။

သို့တည်းမဟုတ် သူ့မှာ ဘယ်လိုရောဂါရခဲ့ပြီဆိုတာ အဖြေအတိအကျ ထွက် လာပြီးသည့်နောက် ...

“ မင်းကြောင့် ငါရခဲ့တဲ့ ဘဝကို မင်းလည်း ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံရမှာ ပေါ့ ။”

ဒီစကားတွေကိုပဲ ညတိုင်းကြားခဲ့ရသည့် ပျော်တော်ဆက်လိုဘဝမျိုး နှင့် ညစဉ် ငရဲကျခဲ့၏ ။

သို့သော် .. ဝဋ်ကြွေးတို့ က ကုန်ဆုံးသည် မရှိ!

* * *

အခန်း(၆)

“ တောက် ..”

တက်ခေါက်သံကြောင့် ဦးသိန်းဇံ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ဘားထဲမှာ ပါဝါ တစ်ယောက်တည်း ပုလင်းတစ်ဖက် ဖန်ခွက်တစ်ဖက်နှင့် ..

“ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ကို ကျေနပ်အားရနေမှာ ပေါ့ .. ဟွန်း ..”

ပုလင်းသံ ခွက်သံအပြင် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေသံကိုလည်း ပီသစွာ ကြားနေရ သည် ။ ဦးသိန်းဇံ သက်ပြင်းချမိရင်း နေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည် ။

မိဘက ခေါ်နေတော့ မပြန် ..၊

ချော့ခေါ်တာလည်း မရ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ခြွေရုံသင်းပင်းကိုလည်း မမက် ..၊

ဖြုန်းခိုင်းဆို မိန်းမယူပစ်လိုက်တော့လည်း ကိုယ်ချစ်တာ ကိုယ်ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လား..၊ လက်ထက်ပြီးတည်းက ဘာဖြစ်လို့ ညတိုင်း ဒီစားပွဲမှာ ချည်း ဖြစ်နေရတာ လဲ ..၊

သားကသာ ဖအေကို ဂရုမစိုက်၊ မခေါ်မပြောဘဲ နေသည် ။ ဖအေ ဖြစ်သူကတော့ မင်္ဂလာပွဲ အတွက်လည်း ဦးဆောင်စီစဉ်ပေးခဲ့သည် ။ ချွေးမလေးအပေါ်မှာ လည်း ထောက်ပံ့ဖြည့်ဆည်းပေး နေခဲ့တာ လိုလေသေးမရှိ ..။

အခြေအနေကို ခြုံငုံသုံးသပ်ကြည့်ကာ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီလို့ ဦးသိန်းဇံ ထင်လာမိ၏။ လှေကားထိပ်အပေါ်စီးကနေ ငွေကြည့်လိုက်တော့ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် မင်းမင်းသော်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ လှေကားထစ်တွေကို အစဉ်အတိုင်းမှ နင်းဖြတ်ခဲ့မိရဲ့ လား မသိ ..။

“ မင်းမင်း ..”

သူမက ဆလင်းဘတ်ခ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ရှာဖွေရာကနေ လှည့်ကြည့်သည်။ ဦးသိန်းဇံကို မြင်လိုက်တော့ လက်နှစ်ဖက်လုံး စုံချပစ်လိုက်ပြီး အသင့်အနေအထားနှင့် ပြုံးပြကာ ..။

“ အန်ကယ်လ် ..”

“ သမီးက ဘယ်သွားမလို့ လဲ ..”

“ မင်္ဂလာပွဲတုန်းက မလာနိုင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ .. ဝိုင်းပြီး ဖုန်းဆက်နားပူကြတာ အဲဒါကြောင့် ..”

“ ဟုတ်ပါပြီ .. သွားလာဖို့ ရှိနေရင်တော့ ဘာအကြောင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်လေးလေးတို့ က မစပ်စုချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်”

ပြောလိုက်ကာမှ သူမက လက်မောင်းလေးပင့်၍ နာရီငွေကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမှ မထူးခြားသလို သွားလေးတွေပေါ်အောင်ရယ်လိုက်ပြီး ..

“ မင်းက ကိုးနာရီ မထိုးခင် ပြန်လာမှာ ပါ .. ခဏပဲ ..”

ဦးသိန်းဇံက ခေါင်းမညိတ် ခွင့်မပြုကာမှ သူမက အပေါ်ထပ်ကို မျ

က်လုံးလေး လှန်ကြည့်ကာ ..၊

“ ဒီအချိန်ဆို အန်ကယ်လုံတူ ပုလင်းထောင်နေပြီလေ၊ အန်ကယ်လ် လည်း သိသားနဲ့ ၊ သူ့အတွက် မင်္ဂလာအိပ်ရာကိုတောင် မေ့နေသလားပဲ၊ အပေါ်ထပ်က ဘားနဲ့ အောက်ထပ်အခန်းကပဲ သူ့အိပ်ရာ ..”

“ အဲဒါ သမီးတို့ ချင်း ..”

“ ဟုတ်တယ် .. မင်းမင်းတို့ ချင်း သိတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ပြောနေ လည်း နေ့တိုင်းရန်ဖြစ်နေရတာ ပဲ အဖက်တင်မှာ ၊ သူလည်း သူ့စိတ်ချမ်းသာသလိုနေ၊ မင်း ကလည်း ခုလိုမျိုး ကိစ္စလေးရှိနေမှ အပြင် ထွက်ပြီး စိတ်သက်သာခွင့်ရတာ ..”

“ သမီးတို့ လက်ထက်လိုက်တာ ခုမှ နှစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီလို ပုံ စံတွေ ဖြစ်နေကြတာ လေးလေးတို့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘူး ..”

“ လေးလေးတို့ ဆိုတာ အဖေ့ကိုပါ ထည့်ပြောတာလား အန်ကယ်လ် ”

ဦးသိန်းဇံက မဖြေရသေးဘဲ သူမ ဘာသာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ..၊

“ အဖေကတော့ နားမလည်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူ့သား ဘယ်လိုလူ လဲဆိုတာ သိနေတဲ့ ပုံပါ ..”

“သမီးကလည်း ဇနီးမယားတစ်ယောက်ဖြစ် လာပြီဆိုတည်းက ဇနီး တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်ကို သိရမှာ လေ၊ မိဘထက်ပိုပြီး တွယ်တာ မြတ် နိုးလို့ စုံဖက်လက်ထပ်ကြတာမို့လား ..”

“အဟွန်း ..”

“ သမီးတို့ က ဘယ်လိုပြဿနာရှိနေသလဲတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့်

ဇနီးမယားက ကိုယ့်လင်သားနဲ့ ပြိုင်ပြီး အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲရာ ပြိုကွဲကြောင်း ဖြစ်မှာ မျိုး မလုပ်ရဘူး ..”

ဘယ်လိုလေးနက်စေတဲ့ စကားတွေ ပြောနေပါစေ မင်းမင်းသော်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ လေးနက်သည့် ခံစားချက်ဆိုတာ အရာမထင် ..။

“ မင်းမင်းတို့ ဘာပြဿနာရှိခဲ့သလဲ မသိဘူးဆိုရင် နည်းနည်းပါးပါး တော့ ပြောပြလို့ ရပါတယ် ..”

စကားစလိုက်ပြီး ဆိုဖာတွေဆီ ပြန်လျှောက်သွားသည် ။ ပြီးတော့ ဆိုဖာလက်တင်တစ်ခု ပေါ်မှာ နောက်ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ပိုက်ထား လိုက်၏ ။

ဦးသိန်းဇံ မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ သူမ ထိုင်ပုံကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၏ ။ ကျောမှီတွေ နောက်မှီတွေကို ခရုခွေလို ဖောင်းကြွပုံဖော်ထား သည့် ဆိုဖာအနီရဲ့ကြီးတွေက သူမ ပစ်စလက်ခတ် ထိုင်ချလိုက်တော့ ကြည့်ရဆိုးနေ၏ ။

ဧည့်ခန်းဆိုတာ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ကျက်သရေဆောင် ..။

ဧည့်ခန်းက ပစ္စည်းတွေကို ဘာမဆို လှပတင့်တယ်အောင်သာ ပြင် ဆင်ရမှာ ..၊ ဒီလို ပက်ပက်စက်စက် သုံးစွဲနေထိုင်ရမှာ မဟုတ် ..။

“ ကိုပါက မင်းမင်းကို လက်မထပ်ချင်သေးဘူးတဲ့ လေ၊ မင်းကလည်း ချစ်သူအတွက်ဆို ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တဲ့ သူ ..”

သူမ ဘာကို ပြောချင်တာမှန်း သိလိုက်သဖြင့် ဦးသိန်းဇံ မျက်နှာပူသွားမိသည် ။ သူမကတော့ အေးဆေး ..၊

“ အန်ကယ်လ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူ ဒီလို ငြင်းရက်တာ တာဝန်မဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး လား၊ မင်းကလည်း ကိုယ်က အလျှော့ပေးချင်လာရင်

တစ်လောကလုံး ဘယ်သူဘယ်လိုပဲ ကဲ့ရဲ့ နေနေ .. ငတုံးမ အဖြစ်ခံပြီး လျှော့ပစ်ရဲတယ်၊ သူများက တမင်တင်းလာလို့ ကတော့ .. ဟွန်း ..”

ဦးသိန်းဇံ နားလည်သွားပါပြီ။ ဒါကို ဘယ်သူက ဘယ်လိုလွန်ပါတယ်လို့ ပြောရမလဲ ..၊ မှားယွင်းခဲ့ကြတာလည်း အတူတူ ..။ ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ မလျှော့နိုင်ဘဲ မာနတွေကလည်း သူနိုင်ကိုယ်နိုင် ...။

ဒီအဖြစ်တွေကို ကိုမောင် ဘယ်လိုနားလည်ပေးမှာ လဲ၊ တွေးမိတော့ မျက်လုံးတွေက သူမဆီ ပြန်ရောက်၏ ။ စကားပြောတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မင်းမင်းလို့ ထည့်ပြောတတ်တာ တစ်ခါတစ်လေ ‘မင်း’ တစ်လုံးတည်း ပြောသွားသည့် အသံမျိုးလည်း ကြားရတတ်သော မင်းမင်းသော်ဆိုသည့် သူမက ပါးနပ်ထက်မြက်လွန်းတာလည်း သူမလိုလူမျိုး နှစ်ယောက်မရှိနိုင်...။

နောက်ထပ် အပိုဆောင်းတာက မွေးကတည်းက ကြောက်တတ်သည့်စိတ်ပါမလာခဲ့တာလား ..။

“ အဲ့ဒါကြောင့် ကိုပါက မင်းကိုရွံ့နေတာ၊ မင်းမင်း မှားတာမှ မဟုတ်တာ ဘာဖြစ်လို့ အလျှော့ပေးရမှာ လဲ၊ မဟုတ်ဘူး လား ..”

မျက်လုံးတွေ တစ်နေရာမှာ စူးစိုက်ငေးရင်း ခေါင်းခါသက်ပြင်း ချနေသည့် ဦးသိန်းဇံကို အကဲခတ်၍ မင်းမင်းသော်က လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးသည် ။

သူမ ပြောသမျှ စကားတွေထဲမှာ အမှန်တရားတွေက ဘယ်လောက် ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲပါသလဲဆိုတာ ကိုယ့်စကား ကိုယ်သာသိသည် ။

ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဘယ်သူက ‘ ကကြိုးရှင် ’ လဲဆိုတာ ရှင်ကြီးသိမှာ မဟုတ်ဘူး ဦးသိန်းဇံ ...။

ကံမကောင်းရင် ဘယ်တော့မှ သိခွင့်မရဘဲ တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်း
ပဲ ပြီးသွားဖို့ လည်း ရှိသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် မသိတာပဲ ကောင်းပါတယ် .. အမှန်တရားဆိုတာ ခါးနေ
တတ်တယ်ဆိုတော့ ..။

* * *

အခန်း(၇)

“ဟာ .. ဘဘကြီး ..”

ဦးမောင်မောင်ကြီးကို မြင်လိုက်တာနှင့် ဝေဒ ရဲ့ အမူအရာတွေ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားကာ အခန့်သား ထိုင်နေရာကနေ ထရပ်လိုက်ပြီးဖြစ်လျက် ..

“ ဘဘကြီး ..”

“ နေပါ .. ထိုင်ပါ .. မင်း ကျန်းမာရေးကောင်းသွားပြီပဲ ..”

“ ဟုတ်ကဲ့ ..”

ဦးမောင်မောင်ကြီးက သူ့ရုံးခန်းကို တစ်ပတ်ဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ ဝေဒက ဦးမောင်မောင်ကြီးနှင့် ပိုဝေးအောင် ထပ်ရွေ့ပြီး မှ ခါးမတ်မတ် ထိုင်၏ ။

‘ နေမဝင် ’ ဆွေမျိုးစုတွေထဲမှာ ဦးမောင်မောင်ကြီးတို့ မိသားစုကသာ အကြီးအကဲ ထိန်းကွပ်သူများ ဖြစ်ကြကာ ‘နေမဝင်’ မိသားစုဆွေမျိုးစု တစ်ခုလုံးက ရိုသေလေးစားခဲ့ကြတာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အလိုက်ပင် ..

သူဆိုလျှင် နေပါဝါ့ကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက ကြောက်ခဲ့ရသည် ။ တွက်ကြည့်လျှင် နေပါဝါ့ထက် သူက အသက်ပိုကြီးသေးသည် ။

ဒါပေမယ့် သူ့ကိုဆို နေပါဝါ က ငယ်နိုင် ..

ဘာဖြစ်ဖြစ် မျိုသိပ်ကြိတ်ကြိတ်တတ်သော အကျင့်နှင့် ဝေဒက လူကြောက်ကလေးလို ကြီးပြင်းခဲ့တာဖြစ်ကာ နေပါဝါကတော့ ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်း မဟုတ်မခံ တကယ့်မီးခဲ ..။

“နေမဝင်” မိသားစုနှင့် ဆွေမျိုးစုတို့ ဟာ ဘယ်ကဘယ်လို အစွဲအလမ်း အထိန်းအကွပ် တွေနဲ့ အစဉ်အလာကြီးမားခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မသိပေ။

ဒါပေမယ့် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တို့ က ဝါကြီးသူကို ဝါငယ်တဲ့ သူက လေးစားရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ‘နေမဝင်’ အုပ်စုဆိုတာ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ။

နေပါဝါကို ဝေဒ အသေအကြေ မုန်းနေခဲ့၏။ ။ အမုန်းသည် အမုန်းဖြစ်ကာ ဦးမောင်မောင်ကြီးကို မြင်လိုက်သည့် ခဏမှာ တော့ ကိုယ့်မိဘဆရာသမားကဲ့သို့ ..။

“ မင်းညီလည်း လက်ထပ်ပြီးသွားပြီ၊ မင်းထက် ကိုးရက်ပဲနောက်ကျတယ် ..”

ဝေဒ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကာ မျက်လွှာချလိုက်မိသည်။ ။

ဦးမောင်မောင်ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...။

“ဒါပေမယ့် အပါက မိုက်တယ် ..”

ဝေဒ တစ်ဖက်က စကားပြောလို့ ကောင်းအောင် စကားထောက်တော့ လုပ်ပေးချင်၏။ ။ ဒါပေမယ့် အားစေးထည့်ခံထားရသလို နှုတ်ကဆွံ့အနေခဲ့၏။ ။

“မင်း ခု အလုပ်ပြန်လုပ်နေတာလား ..”

“ ကျွန်တော် .. အဲ .. ဒီနေ့မှ ဟိုလေ .. မလုပ်ရသေးပါဘူး၊ လက်ထပ်

ထားတာလည်း မကြာသေးတော့လေ ..”

နှုတ်ခမ်းအစုံကို လျှာနဲ့ သပ်မိရင်း ရုံးအကူကောင်းလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ စားသောက်စရာတစ်ပွဲ လာပို့ဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ။

နှုတ်ခမ်းတွေသာမကပဲ အာခေါင်တွေပါ ခြောက်သွေ့နေသလို ဖြစ်လာလျှက် နှုတ်ခမ်းလျှာ သပ်တာလည်း မရ၊ တံတွေးမျိုချတော့လည်း လည်ချောင်းတွေကျပ်ခဲနေတော့ အဆင်မပြေ ..။

“အေးပေါ့ .. မင်းလို ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိတဲ့ လူငယ်တွေကတော့ မလုပ်ဖြစ်သေးတာတောင် အလုပ်ထဲမှာ စိတ်က အမြဲရှိနေတာပဲလေ၊ မင်း မိဘတွေ မရှိကြတော့ပေမယ့် သူတို့ တွေ ရှိနေရင်လည်း မင်းရဲ့ ကြိုးစားမှုအတွက် ကျေနပ်ကြရမှာ ပါ၊ မင်းမှာ ဘာလိုအပ်သေးလဲ၊ ငွေဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘာဘကို ပြောနော် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာဘကြီး ..”

“ဘာဘ မင်းရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို မလာဖြစ်လိုက်တော့ မင်းရဲ့ ဇနီးကိုလည်း မမြင်ဘူးသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ သူ့အခု ကုမ္ပဏီမှာ ပါလာတယ်ဆို ..”

“ခင်ဗျာ ..”

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်သွား၏ ။ ‘ပါလာတယ်ဆို’ လို့ မေးပုံအရ အပြင်က တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်၏ ။ ထိုတစ်ယောက်ယောက်က သူနဲ့ မင်းမင်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေကိုများပြောလိုက်မိလျှင် ..။

“သူ့ရှိနေရင် ဘာဘက မြေးချွေးမကို မြင်ဖူးသွားချင်ရုံပါ၊ မရှိလျှင် နေပါစေ ..”

“ရှိ .. ရှိတော့ရှိပါတယ် ဘာဘာ .. ဒါပေမယ့် ..”

“နေပါ .. နေပါ .. နောက်လည်း တွေ့နေကြမှာပဲ ..”

ဦးမောင်မောင်ကြီး တမင်လာကြည့်တာကို မျိုသိပ်ထားလိုက်မိသည် ။ အပါ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဇနီးချောရဲ့ အခြေအနေကို ညီဖြစ်သူ ကိုသိန်းက နေတစ်ဆင့် သူ သိခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ဒီလူငယ်နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဇနီးမျိုး တွေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာ စိတ်ကူးထဲမှာ နှိုင်းယှဉ်တွေးမိခဲ့၏ ။

ထို့ကြောင့် ကြုံကြိုက်တုန်း တမင်လှည့်ဝင်လာခဲ့တာဖြစ်သည် ။ ဒီ ရောက်လာတော့လည်း ကိုယ်က လူကြီးဖြစ်ပြီး လူငယ်တွေကိစ္စကို စပ်စပ်စုစု လျှောက်မေးမိသလို ဖြစ်မှာ စိုးမိပြန်၏ ။

စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသလို တွေးမိနေတာ တစ်ခုကိုတော့ မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ..!

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် မင်းအဒေါ်က မင်းနဲ့ လာနေတယ်ဆို ..”

“ ဟုတ်ကဲ့ ဘာဘာကြီး .. သိပ်တောင် မကြာသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်က မိဘမဲ့ဖြစ်ပြီး ဘယ်ဦးလေး ဘကြီးတွေနဲ့ မှ အတူတူ မနေတော့ အန်တီ ကို ဘိုးလေးထူးပဲ လှမ်းခေါ်လိုက်တာ ..”

“သြော် .. အင်း .. အင်း ..ဒါပဲကောင်းပါတယ်၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြ စ်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် အထိန်းအကွပ်မဲ့နေရင် မကောင်းဘူး ..”

ပြောနေရင်း ကိုယ့်သားကို ပြန်တွေးမိသည် ။ မိဘကို အပြစ်ထောက် ပြီး အရိပ်အာဝါသ ဆိုသည့် တန်ဖိုးကို နားမလည်ဘဲ ထင်ရာစိုင်းနေတာ နှစ်နဲ့ ချီသည် ။

ပြီးတော့ မိဘကို အသိမပေး၊ အကြောင်းမကြားဘဲ မိန်းမယူပစ်လို က်တာ ကုန်တိုက်ထဲမှာ ကြိုက်တာ သွားဝယ်သလိုမျိုး ..။

“မင်းအဒေါ်နဲ့ မိန်းကလေးတို့ ရော အဆင်ပြေကြရဲ့ လားကွယ် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

‘ပြေပါတယ်’ လို့ ပြီးပြည့်စုံစွာ ဖြေရမှာ ပေမယ့် ဝေဒရဲ့ ဖြေသံတွေက ဘယ်မေးခွန်းကိုမှ ပြည့်စုံအောင် ဖြေကြားသွားတယ်ဆိုတာမရှိ။

“အေးပေါ့ .. လူကြီးမိဘကတော့ သားသမီးတွေ လုပ်လာသမျှ ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး ခွဲခြားနားလည်ပေးကြတာပဲ၊ နာခံတဲ့ သားသမီးတွေ အတွက်ဆိုရင် တစ်ခါက နှစ်ခါ မမှားတော့ဘူးပေါ့ ..”

ဘဘကြီး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေနဲ့ နှင့်နေသလဲဆိုတာ ဝေဒ သိနေသည် ။ နေပါဝါက အိမ်ကထွက်လာတည်းက ဒီနေ့ထိ မိဘအိမ်ကို အရိပ်လေးတောင် ပြန်မနင်းခဲ့ပေ။

သူ့ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စအဝဝကို ဘဘကြီး ကိုယ်တိုင် လိုက်လာစီမံပေးခဲ့တာတောင် ဖအေကို ရိုသေလေးစားသော နှုတ်ဆက်စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုခဲ့ဘူးလို့ သူကြားထားခဲ့သည် ။

သို့သော် ကိုယ်သိထားတာတွေကိုလည်း မပြောရဲ့၊ မသိတာကိုလည်း မမေးရဲ့ခဲ့ဘဲ ဦးမောင်မောင်ကြီး ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ စကားလက်ဆုံခင်းဖို့ တုံ့နှေးခဲ့ရင်း ..

“ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ ဇနီးနဲ့ အပျို ဇနီးက နာမည်ချင်းပါ တူနေတာဆို ..”

ဝေဒ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်သွား၏ ။ မျက်နှာမပျက်မိအောင် မနည်းချုပ်ထိန်းလိုက်ရကာ ..

“မဟုတ် .. အဲ .. ဟုတ်လား .. အဟွန်း .. တော်တော် တိုက်ဆိုင်တာပဲ ..”

“ကိုသိန်းကတောင် ပြောသေးတယ်၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုချင်း တမင် တကာ အတိုက်အခံတွေ ပြိုင်ဆိုင်လုပ်ကြတာဆိုပြီး ..”

“ဟာ .. မဟုတ်ပါဘူး .. အဲ့ဒါ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ..”

ဝေဒ အကြောက်အကန် လက်ကာငြင်းလိုက်သဖြင့် ဦးမောင်မောင်ကြီး မျက်မှောင် ကုတ်သွားသည်။ သူပြောလိုက်တာ ပေါ့ ပေါ့ပါးပါးလေးသာ..။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် ဟိုအရင်တုန်းကလို ရန်ဖြစ်လို က် ပြန်တည့်လိုက်တွေ ဖြစ်ဖို့ အချိန်လည်း မရှိဘူး၊ ပါဝါကို အတိုက်အခံ သွားလုပ်ဖို့ ဆိုတာ ပိုပြီးတော့တောင်ဝေးပါသေးတယ်..”

“ဘဘကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောလိုက်တာပါ၊ လူငယ်တွေ အမျိုးမျိုး အဆန်းထွင်နေကြတော့လေ ..”

“ကျွန်တော်တို့ ကတော့ မထွင်ပါဘူး ..”

ဝေဒက ဒါကိုပဲ ငြင်းဆန်နေကာ ဦးမောင်မောင်ကြီး လက်ခံ အတည်ပြုပေးဖို့ အတွက် တောင်းဆိုနေသည့်နှယ် ..။

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ ဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့ လက်ထပ်ခင်ကစပြီး ခုချိန်ထိ တစ်ခါမှ မဆုံဖြစ်ကြဘူးလား ..”

“ ဟင်း ..”

ဝေဒ မျက်လုံးတွေ ဂနာမငြိမ် လှုပ်ရှားသွားသည်။ ။

“ဒီလိုလေ .. မိန်းကလေးကိစ္စတွေ၊ မင်္ဂလာကိစ္စတွေ ဘာမှ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူးလားလို့ ..”

“အဲ့ဒါက .. ဟို ..”

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မရိုးသားမှုတွေနဲ့ စခဲ့ကြတာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ..။ အထူးသဖြင့် နေပါဝါရဲ့ ချစ်သူဆိုတာ သိလိုက်ရကာမှ ဘယ်လိုမှ လျှော့မပေးနိုင်ဘဲ မရမက ယူပစ်လိုက်တာ သူ့ဘက်က စတင်မရိုးသားခဲ့ခြင်း ..။

“ဟို .. လက်ထပ်ကြမှာ တော့ သိကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ..”

“အင်း .. ဟုတ်တာပေါ့၊ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်သွားခဲ့တာကို၊ ဒါနဲ့ မင်းဇနီး နာမည်ကလည်း မင်းမင်းတဲ့ လား ..”

“ ဗျာ ..”

“မင်းမင်း ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုးက မိန်းကလေးတွေ သိပ်မပေးတတ်ကြဘူးလေ၊ ဒီနာမည်က လာတူနေတာ အံ့ဩလို့ ..”

တကယ် အံ့ဩတာလား၊ ဒီအကြောင်းတွေကို သိထားပြီးလို့ လာအစ်နေတာလား..။

အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းသည့် ဦးမောင်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာထက် မှာ ရိုးသားခြင်း၊ မရိုးသားခြင်း စသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေဖို့ ကတော်တော်ခက်၏ ။

ပိုခက်တာက သူ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်း မသိခြင်းပင် ..။

“ဟို .. ကျွန်တော် .. ကျွန်တော့်ဇနီးက နာမည်က ဆောင်းမင်းသမီးပါ၊ မင်းမင်းလို့ ခေါ်တာက ..”

“သိပြီ .. မင်းက အဖျားဆွတ်ခေါ်တာပေါ့ ..”

“ မဟုတ်ပါဘူး .. သူ့အိမ်က ‘မင်းမင်း’ လို့ ခေါ်ကြတာပါ ..”

သူဖြေလိုက်တာ ဒါကတော့ အမှန်အတိုင်း ..။

“အပျို ဇနီးကတော့ နာမည်ကိုက ‘မင်းမင်းသော်’ ..”

“အဟွန်း .. ဒါဆို သူက ‘မင်းမင်း’ ပိုဖြစ်ထိုက်တာပေါ့၊ ဘာကြီးက နာမည်တူနေတာ မကြိုက်ရင် ကျွန်တော်သူ့ကို ..”

“ ဟား .. မဟုတ်တာ၊ ထားလိုက်ပါကွယ်၊ ဘာက ထူးဆန်းနေတာ ကို မေးတာပါ၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် တူညီတာတွေ တိုက်ဆိုင် နေတော့ ဘယ်သူ့ဇနီးက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေလို့ ပါ ..”

ကိုယ့်ချွေးမအကြောင်းကိုတော့ ကိုသိန်းဆီက အများကြီး ကြားခဲ့ရပြီဖြစ်ကာ ဒီက မိန်းကလေးက ဘယ်လိုပုံစံ ဖြစ်နေသလဲ သိချင်၏ ။

သူများကိစ္စ သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို တော်ရုံနဲ့ စိတ်မဝင်စားတတ်သော သူ့စိတ်တွေ သားနဲ့ ကျမှ ဘယ်လိုထွေပြားဝေဝါးကုန်သည် မသိတော့ပါ။

ဒါမှ မဟုတ် ဂုဏ်သိက္ခာတည်းဟူသော လောဘ မောဟတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သဝန်တိုစိတ်ပဲလား ..။

နေပါဝါ ဆိုသော နေမဝင်မိသားစုကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်သွေးဖြစ်နေသည် မှ လွဲလျှင် ကောင်းနိုးရာရာသော အရည်အချင်း အစုစုများမှာ ဝေဒကို နေပါဝါ ဘယ်လိုမှ လိုက်မမီနိုင်တာကို သိနေသည် ။

စိတ်ဓာတ်၊ ဗီဇ၊ စာရိတ္တ ဆိုတာ အဆိုးအကောင်း အနည်းအများ အလိုက် ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူ့ကို ကိုယ်ပေးချင်သလောက် လက်ထဲထည့်ပေး လိုက်လို့ ရတဲ့ အရာမဟုတ် ..။

ကိုယ့်သားကို ပေးချင်တိုင်း မပေးနိုင်ခဲ့သမျှ ဝေဒရဲ့ တော်သင့်ကော

င်းမွန်မှုများကို သူ မနာလို ဖြစ်ခဲ့မိသလား..၊

အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ထွက်ဖို့ မလိုအောင် နောက်ကွယ်ကနေပဲ ညွှန်ကြားခိုင်းစေနိုင်ခဲ့သော သူဌေးကြီး ဦးမောင်မောင်ကြီး ဆိုသူကို လူ တိုင်းတောင် မြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ခဲ့ဘဲ..၊

ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်ရုံ ဝေဒဆိုသည့် ကောင်လေးရဲ့ ရုံးခန်းကို ဒီနေ့ သူ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့မိ၏ ။ ကိုယ့်ရဲ့ မျက်မှောက်မှာ မျက်နှာတည့်တည့် ကြည့်၍ စကားတုံ့ပြန်ပြောဖို့ တောင် ထစ်ငေါ့ဆွံ့အနေဆဲ ကောင်လေး ကို သူချည်းပဲ စကားတွေပြောနေခဲ့မိ၏ ။

ခုချိန်မှာ ကလေးဆန်စွာ တောင့်တမိသည် က ဆောင်းမင်းသမီးဆို သည့် မိန်းကလေးကို သူကြည့်ချင်နေမိသည် ။

ထိုစဉ် ..၊

“ဟော .. ဧည့်သည် ရောက်နေတာလား..”

ဒေါ်ယုဇန အထဲဝင်လာရင်း ဦးမောင်မောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်၏ ။ ပြီးတော့ သူ့နောက်မှာ မင်းမင်း ..၊

“ မဟုတ်ဘူး ..”

မင်းမင်းကို မြင်ကာ ဦးမောင်မောင်ကြီးက မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုန်သွားတဲ့ အထိ စူးစိုက်ကြည့်၏ ။ ဝေဒ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားခဲ့ပြီး ..၊

“ မဟုတ်ဘူး အန်တီ .. ဘဘကြီးက ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ နေမဝင်အုပ်စု ထဲက အကြီးဆုံး ဘဘကြီး ..”

နာမည်ပြောပြပြီး မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပေမယ့် ဝေဒ ဒီနာမည်ကို အစအ

ဆုံး မခေါ်ဝံ့ပေ။ ဒေါ်ယုဇနက ‘နေမဝင်’ ဆွေမျိုးစုတွေအကြောင်း သိထားပေမယ့် သူမက သွေးသားတော်စပ်သူ မဟုတ်သဖြင့် သိပ်တော့ ထဲထဲဝင်ဝင်မသိပေ ..။

သွေးမတော်သည့်ဘက်က ‘ဝါ’ အရ အဒေါ်တော်နေကာ နောက်ထပ် ပိုရင်းနှီးဖို့ တော်စပ်လာခဲ့သည့်က သူမက ဝေဒ ရဲ့ မိထွေး ..။

အိမ်ကလူကြီးတွေက လက်မခံကြသဖြင့် ဖေဖေနဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့ပြီးမှ ပေါင်းခွင့်မသာဘဲ ဖြစ်ခဲ့၏ ။ ဖေဖေ ဆုံးသွားတဲ့ အထိ ဒေါ်ယုဇနက အဝေးမှာ ပဲ ဖြစ်သည် ။

ခုကျမှ ဆွေမျိုးတွေ ကိုယ်တိုင်က ဝေဒကို အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ရှိနေပေးဖို့ သူမကို ပြန်ခေါ်ထားခဲ့သည် ။ ဘာကြီးကို အန်တီ မသိခဲ့တာ ဤသို့သော မနီးစပ်မှုတွေကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည် ။

ထို့ပြင် နေပါဝါ ဆိုတာကိုလည်း ပြောလိုက်ရင်တော့ သိသွားမှာ ပေမယ့် ခုချိန်ထိ မသိခဲ့ပေ။

“ဧည့်သည် ကို ဘာမှ ဧည့်ခံမထားဘူးလား သားရယ်၊ ဘာမှ မမှာ ရသေးဘူးလား..”

“မှာ ထားတယ် အန်တီ ..”

“နေပါစေ .. ကျုပ်က ခုပဲ ပြန်တော့မှာ ..”

စကားပြောနေပေမယ့် ဦးမောင်မောင်ကြီးက မင်းမင်းကိုပဲ ကြည့်ကာ ..။

“ဒီ မိန်းကလေးက ..”

“ဪ .. သူက သားရဲ့ ဇနီးလေ၊ ဆောင်းမင်းသမီး တဲ့ ..”

“ဟုတ်လား .. သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးပဲ၊ သမီးနာမည်က နန်းဆန်သလိုပဲနော် ..”

“ရှင် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

မင်းမင်းက ဦးမောင်မောင်ကြီး ကို ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။
ပြီးတော့ မျက်နှာလွဲသွား၏ ။

“အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ .. အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ သူ့ကိုမသိရင် အသားကြီးသလိုလို၊ လူမှုရေး မသိသလိုပဲ..၊ တကယ်က နေကိုနေတတ်ကာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ရမှန်း မသိဘူ ..”

“အနေအေးတာ ဖြစ်မှာ ပါ ..”

ဖေးမ ပြောလိုက်ရင်း နေရာမှ ထရပ်လိုက်မိသည် ။ ဒီအမျိုးသမီးပုံစံ ကြည့်ရသည် မှာ နောက်ထပ် ဆောင်းမင်းသမီး ရဲ့ လိုအပ်ချက်အစုစုတို့ကို တစ်ထိုင်တည်းမှာ အပြတ်ပြောလိုက်ဖို့ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည့်နှယ် ..၊

သူများ အတွင်းရေးကိစ္စတွေကိုလည်း နောက်ထပ် သိချင်စိတ်မရှိတော့သဖြင့် ဦးမောင်မောင်ကြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ ဝေဒ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ အရပ်ကြိုးပြတ် မှီချပစ်မိကာ..၊

“မင်းမင်း ဘယ်မှာ လဲ .. အန်တီ..”

“အောက်မှာ လေ .. ကုန်လျှောင်ခန်းထဲမှာ ဒစ်(စ်)ကောင့်(ထ်)ချမယ့် ပစ္စည်းတွေ ရွေးခိုင်းထားတယ် ..”

ဖြေလိုက်ရင်း သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ..၊

“မင်းဆီကို ဧည့်သည် ဝင်သွားတယ်ဆိုတည်းက သူ့ကိုထားခဲ့ရမယ်

ဆိုတာ ငါ နားလည်တယ်၊ ခုနလူကြီးက ..”

“အဲ့ဒါ အန်တီကို ပြောဖို့ မေ့သွားတာ ..”

ဝေဒ ပျာပျာသလဲ ထထိုင်လိုက်ကာ၊ ဒေါ်ယုဇနကိုကြည့်ပုံက အရေးတကြီး ..။

“အဲ့ဒါ တကယ်အရေးကြီးတယ်၊ ဘာကြီး ရောက်လာရင် အန်တီ စကားပြော သတိထားမှ ဖြစ်မှာ ..”

“အန်တီ သတိထားပါတယ်၊ ဘာမှားသွားလို့ လဲ ..”

“မှားမှာ စိုးလို့ ပါ .. ခုနကလို မင်းမင်းအကြောင်း မကောင်းပြောတာ ချိုးပေါ့ ..”

“မကောင်းပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီထိခေါ်မလာရကောင်းလား တွေးသွားမှာ စိုးလို့ တွေးစရာမကျန်အောင် တမင်တကာ ပြောထားတာလေ ..”

“မပြောနဲ့ ..”

ဝေဒ မျက်နှာက ဦးမောင်မောင်ကြီးကို အလွန်အမင်းကြောက်ရွံ့ရိုသေခဲ့ပုံရှိကာ ခုလည်း နေပါဝါအပေါ်မှာ ထားတဲ့ စိတ်က သပ်သပ်၊ ဒီလူကြီးကိုတော့ ရိုသေမပျက်ရှိနေဆဲမို့..။

“အန်တီ တစ်ခုပြောမယ် သား၊ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပြီ ဆိုရင်တော့ လုပ်ရဲမှ လုပ်တာကောင်းတယ်၊ ဒါကို လုပ်မိတဲ့ အတွက် အစွန်းမလွတ် နိုင်ဖွယ် ရှိတာတွေ အားလုံးကိုပါ ထည့်တွက်ထားရမယ်၊ ပြောရရင် ဂရုမစိုက်စွာနေရဲမှ ..”

“ဂရုမစိုက်လို့ မရဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ ချင်း ငြိကြတာက

လူကြီးတွေနဲ့ မှ မဆိုင်ဘဲ၊ ဘာကြီးတို့ မိသားစုကို ကျွန်တော်တို့ မိဘဘိုးဘွားတွေကအစ ယုံကြည်လေးစားခဲ့ကြတာ၊ အကျိုးအကြောင်း ရှိရင် တိုင်ပင်တယ်၊ သူတို့ ပြောတာကိုပဲ နာခံတယ်၊ ဘာကြီးတို့ ကလည်း အုပ်ထိန်းသူ ပီသတာပဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်တဲ့ တာဝန်သိစိတ်ရှိကြတယ် ..”

“ဘာကို ကူညီတာလဲ .. တာဝန်ယူတာက ဘာလဲ ..”

ဒေါ်ယုဇန တကယ်ရှုပ်ထွေးသွားတဲ့ ပုံပင် ..။ သူမ မြင်နေသမျှ ‘နေတော်ဝင်’ မိသားစုကလည်း ကိုယ့်အင်အားနဲ့ ကိုယ် တခမ်းတနား ရပ်တည်နေတဲ့ လူချမ်းသာတွေပဲ ဖြစ်သည် ။

‘နေတော်ဝင်’ က သူဌေး ဦးထွန်းဝေ နဲ့ သူမ ငြိစွန်းခဲ့ကြတုန်းက ဝေ ဒဆိုတဲ့ ကလေးလေး ငါးနှစ်သားပဲ ရှိသေးသည် ။

ကလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆွေမျိုးမကင်းသည့်ထဲက ရွေးပြီး သူမကို ‘နေတော်ဝင်’ ဆီ ပို့ခဲ့သည် ။ ဇနီးဆုံးပြီးကတည်းက အလုပ်နဲ့ အိမ်အံဝင်ဝင်ကျမဖြစ်ခဲ့ဘဲ အစားမမှန်နှင့် ဦးထွန်းဝေ အပေါ်မှာ သူမ စေတနာလွန်ခဲ့မိသည် ။

ဦးထွန်းဝေ ကလည်း သူမကို လက်ထပ်ယူခဲ့ပါသည် ။ ဒါပေမယ့် ဆွေမျိုးစုအားလုံး ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည် ။ ဆွေမျိုးဆိုပေမယ့် ဟိုဘက်က ဒီဘက်က ပတ်သက်မှုများ နဲ့ ဆွေမျိုးတော်ခွင့် ရှိသည့် သူသာဖြစ်သည် ။ သွေးသားတော်စပ်တာမဟုတ်..။

ထို့ကြောင့် မတူမတန်မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုသည့် ကန့်ကွက်မဲတွေ ကိုယ်စီထွက်လာကြကာ သူတို့ ပဲ အိမ်အရောက်ပို့ပေးခဲ့ပြီး သူတို့ ပဲ ပြန်ဆွဲထုတ်ခဲ့ကြ၏ ။

‘နေတော်ဝင်’ မိသားစုနဲ့ တောင် သူမက မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းမ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ ‘နေမဝင်’ မိသားစုက ‘နေတော်ဝင်’ မိသားစုကိုလွှမ်းမိုးနိုင်သေးသည် ဆိုတော့ ဘာလဲ..။

“ ချမ်းသာတာ ဆင်းရဲတာနဲ့ မဆိုင်ဘဲ ဒါကဆွေမျိုးစု အစဉ်အလာ တစ်ခုလို့ ဘဲ ပြောရမလား၊ ‘နေမဝင်’ မိသားစုက ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ အမြဲတမ်း အကြီးအကဲ..”

ဒေါ်ယုဇန တွေးနေသည် ကို နားလည်နေသလိုမျိုး ဝေဒက ဒါကိုပဲ ဆက်ရှင်းပြသည်။ ။

“ ပါဝါဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဘယ်လိုမှ အလျှော့မပေးနိုင်တာက သပ်သပ် ၊ အစဉ်အလာက သပ်သပ်ပါ ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စတွေကို ဘာကြီး ဘာမှ မသိစေချင်တာ..”

“ အန်တီကိုတော့ မင်းရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေ ပေးသိမယ်မို့လားဟင်..”

အခါအခွင့်သင့်တုန်း ဒေါ်ယုဇနက သိလိုရာကို မေးတော့သည်။ ။ ဝေဒက အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ ။ အဖြစ်အပျက်နှင့် ပြောနေကျစကားတွေ ဒီလောက်ထိ နီးစပ် နေတာတောင် ဒေါ်ယုဇနခုချိန်ထိ နေပါဝါ နဲ့ ‘နေမဝင်’ မိသားစုကို ဆက်စပ်မသိခဲ့သေး..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုင်းထားလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် ဝေဒဘာမှ ရှင်းမပြဘဲ နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။ ခုထိလည်း ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးမရှိ..။ သို့သော်..။

“ အန်တီက ကျွန်တော်တို့ နဲ့ သိပ်မနီးစပ်ခဲ့ဘဲ ရောက်လာတာ၊ ပြန်ထွက်သွားတယ်၊ အခုမှ ပြန်ရောက်လာတော့ မသိတာတွေ အများကြီးဖြစ်နေတာပေါ့၊ နောက်တော့ ပြောဆိုဖြစ်ကြရင်း သိလာမှာ ပါ၊ နေပါဝါဆိုတဲ့ ကောင်က ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းခဲ့ဘူး၊ ကျွန်

တော်ကလည်း ကောင်းဖို့ မကြိုးစားဘူး၊ ခုပိုဆိုးသွားပြီလေ ၊သူ့ရည်းစားကို ကျွန်တော်က ရလိုက်တာကိုး..”

“ ဟင်..”

ဒီလိုထင်လို့ တတွတ်တွတ်မေးနေတာကို ဟုတ်သလိုလို မဟုတ်သလိုလိုနဲ့ ဖြေလာခဲ့တာ..။

“ ဒါဆို သားကို ဒီလိုဖြစ်သွားအောင် ဒုက္ခပေးလိုက်တာ နေပါဝါပေါ့..”

“ ဟုတ်တယ်..”

“ ကြည့်စမ်း..”

ဆိုင်ကယ်မှောက်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာ အသက်မသေပေမယ့် ဝေဒ လူဖြစ်ရှုံးရတဲ့ အတွင်းဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ခုတော့..၊

“ တောက်..”

ဒေါ်ယုနေ တက်ခေါက်မိ၏ ။ သူမက မိထွေးပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီကလေးရဲ့ အဒေါ်လို့ ပဲ နှလုံးသွင်းထားခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ဝေဒကို သူမလက်နဲ့ ချီပွေ့ပြီး ထိန်းကျောင်းခဲ့ဖူးသည် ။

ကိုယ့်သားလေးလိုလည်း ချစ်ခဲ့ရ၏ ။ ထို့ကြောင့် မခံချင်ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထ၏ ။ သင်းက ဘာမို့လို့ ဝေဒကို ဒီလောက်စိန်ခေါ်ရဲနေတာလဲ..၊

“ နေပါဦး ဒီကောင်လေးက ဂျစ်ပစီလေးဆို၊ ကြုံသလိုအိပ်၊ ထင်သလိုလုပ်နေတဲ့ ကလေးကချေလေးမို့လား၊ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ထိ အထူအပါးနားမလည်တာ..”

“ ဝေဒ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ နှုတ်ခမ်းတို့ က အပြုံးကိုဆောင်နေပေမယ့် မျက်လုံးတွေက အေးစက်ခက်ထန်နေကာ..၊

“ ဟဲလို..”

ဒေါ်ယုနေ ပြန်ထွက်သွားကာမှ တစ်စုံတစ်ယောက်စီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြီး..၊

“ မင်း ငါခိုင်းထားတာ လုပ်ပြီးပြီလား..”

“.....”

“ အေး..အေး ..ကောင်းတယ် ၊သူ့ဘက်က အကြောင်းတစ်ခုခု ထူးခြားရင် ငါ့ဆီ မက်ဆေ့ချ်ပို့လိုက်..”

“... ..”

“ ဟား..ဟား..ဟား... ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုငါ နိုင်ပြီးသားပါ..”

အနိုင်ယူသူ အရှုံးပေးနေရတာ ကျတော့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်..။

ဝေဒ ဖုန်းချလိုက်ရင်း အံတင်းတင်းကြိတ်နေခဲ့၏ ။ ‘ လှတာမက်လို့ ညစာခက်ကြသည် ’ တဲ့ ..။

သူ့အတွက်တော့ တစ်ဘဝလုံးစာ ငတ်ရသည့် အဖြစ်ဆိုးနှင့် တစ်သက်လုံး လူလုံးမလှစွာ အသက်ဆက်ရှင်ရတော့မည်။

ဒါကို တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ရယူဖို့ အတွက် ဘယ်လိုအလျော်အစား မျိုးရှိမလဲ..။

မရှိနိုင်ဘူး ပါဝါ..၊ မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အမှားအတွက် မင်းအဆမတန်ပေး ဆပ်ရမယ်။ မင်းဆီက ဘာတွေရရ ငါကျေနပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆို တော့..၊

* * *